

**RADA
EVROPSKÉ UNIE**

**Brusel 22. května 2013
(OR. en)**

9788/13

**Interinstitucionální spis:
2013/0139 (COD)**

**EF 106
ECOFIN 371
CONSOM 90
CODEC 1142**

NÁVRH

Odesílatel:	Evropská komise
Ze dne:	13. května 2013
Č. dok. Komise:	COM(2013) 266 final
Předmět:	Návrh SMĚRNICE EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY o porovnatelnosti poplatků souvisejících s platebními účty, změně platebního účtu a přístupu k platebním účtům se základními prvky

Delegace naleznou v příloze návrh Komise podaný s průvodním dopisem Jordiho AYETA
PUIGARNAUA, ředitele, pro Uweho CORSEPIUSE, generálního tajemníka Rady Evropské unie.

Příloha: COM(2013) 266 final

V Bruselu dne 8.5.2013
COM(2013) 266 final

2013/0139 (COD)

Návrh

SMĚRNICE EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY

**o porovnatelnosti poplatků souvisejících s platebními účty, změně platebního účtu
a přístupu k platebním účtům se základními prvky**

(Text s významem pro EHP)

{SWD(2013) 164 final}

{SWD(2013) 165 final}

DŮVODOVÁ ZPRÁVA

1. SOUVISLOSTI NÁVRHU

1.1. Odůvodnění a cíle návrhu

Pokračující rozvoj jednotného trhu v oblasti finančních služeb má zásadní význam pro evropský růst a konkurenceschopnost. Překážky pro plně integrovaný vnitřní trh s finančními službami však přetrvávají. Cílem nedávných iniciativ na úrovni EU bylo pomoci jednotnému trhu plně rozvinout svůj potenciál nápravou roztržitosti trhu a odstraněním překážek pro volný pohyb služeb, se současným posílením důvěry občanů v jejich vnitřní trh a zajištěním toho, aby se jeho přínosy přenášely na spotřebitele.

Akt o jednotném trhu I, který Komise přijala v dubnu 2011, obsahoval dvanáct nástrojů k podnícení hospodářského růstu a posílení důvěry občanů v jednotný trh. K oblasti retailových finančních služeb Akt o jednotném trhu I uvedl, že zvláštní pozornost je třeba věnovat „transparentnosti bankovních poplatků a větší ochraně vypůjčovatelů na trhu s hypotečními úvěry“. Komise rovněž oznámila „iniciativu, která se bude týkat přístupu k základnímu platebnímu účtu za rozumnou cenu pro každého občana bez ohledu na místo jeho bydliště v EU“ s cílem umožnit všem občanům aktivní účast na jednotném trhu.

Akt o jednotném trhu II, přijatý dne 3. října 2012, identifikoval legislativní iniciativu týkající se bankovních účtů v EU jako jedno z dvanácti prioritních opatření, které přinese reálné účinky a poskytne občanům a podnikům sebedůvěru, která jim umožní využívat výhod jednotného trhu v jejich prospěch¹. Jeho cílem je „poskytnout všem občanům EU přístup k základnímu platebnímu účtu, zajistit transparentnost a srovnatelnost bankovních poplatků a usnadnit změnu bankovního účtu“². Komise kromě toho v rámci svého pracovního programu na rok 2013³ oznámila návrhy v oblasti transparentnosti a porovnatelnosti bankovních poplatků a změny bankovního účtu.

Předchozí iniciativy v oblasti retailového bankovníctví nejen zlepšily schopnost poskytovatelů platebních služeb působit přeshraničně, ale přinesly i značné výhody mnoha evropským spotřebitelům, zejména díky levnějším transakcím, rychlejšími platbám a transparentnějším podmínkám a cenám. Směrnice o platebních službách (2007/64/ES) stanoví určité povinnosti v oblasti transparentnosti, pokud jde o poplatky účtované poskytovateli platebních služeb. Tato iniciativa přispěla k podstatnému zkrácení doby potřebné k provedení transakcí a ke zvýšení konzistentnosti informací poskytovaných spotřebitelům o jejich platebních službách. Nedávné nařízení o jednotné oblasti pro platby v eurech (SEPA) vytvořilo soudržný rámec pro provádění bezpečných a rychlých platebních transakcí v eurozóně, čímž se zjednodušilo poskytování platebních služeb a usnadnila se mobilita spotřebitelů.

Opatření za účelem dokončení jednotného trhu s finančními službami by měla podněcovat růst a rozšiřovat podnikatelské příležitosti pro poskytovatele finančních služeb, jejich dopad na spotřebitele je nicméně také nesporně významný. Neprůhlednost poplatků za platební účty v současnosti spotřebitelům ztěžuje informovaná rozhodnutí. I když jsou poplatky srovnatelné, postup přechodu z jednoho platebního účtu na jiný je často zdoluhavý a složitý. V důsledku toho spotřebitelé v souvislosti s platebními účty stále vykazují velmi vysokou míru setrvačnosti. Průzkum retailových finančních služeb provedený v roce 2012⁴ ukázal, že

¹ http://ec.europa.eu/commission_2010-2014/barnier/headlines/news/2012/10/20121003_en.htm.

² „Akt o jednotném trhu II – Společně pro nový růst“, COM(2012) 573 ze dne 3. října 2012, s. 16.

³ „Pracovní program Komise na rok 2013“, COM(2012) 629 ze dne 23. října 2012, příloha I, s. 5.

⁴ Eurobarometr.

velká část spotřebitelů má tendenci zůstat u svých poskytovatelů plateb. Pouze 16 % z respondentů, kteří již měli finanční produkt, si v předchozích pěti letech otevřelo nový platební účet. Dále pouze 3 % respondentů uvedlo, že si otevřeli platební účet v jiné zemi. Spotřebitele od nákupu retailových finančních produktů v jiné zemi odrazovalo následující: nepřehledné informace (21 %), nejasné informace o právech spotřebitele (18 %), případně příliš složitý postup (15 %). Setrvačnost spotřebitelů poskytovatelům finančních služeb znesnadňuje získávání nových klientů a může způsobit, že je vstup na nové trhy méně atraktivní, zejména v přeshraničním kontextu. To následně zvyšuje ceny a snižuje kvalitu služeb poskytovaných spotřebitelům.

Dopad opatření EU, jejichž cílem je zajistit zdravý a solidní rámec pro plný rozvoj přínosů vnitřního trhu s finančními službami, je omezen skutečností, že velká část obyvatel EU dosud nemá bankovní účet. Světová banka odhaduje, že přibližně 58 milionů spotřebitelů v EU nemá platební účet⁵ a že přibližně 25 milionů z nich by si přálo si jej založit. Průzkumy a konzultace vedené Komisí a stížností ze strany spotřebitelů navíc prokazují, že mnoho občanů se při zřizování platebního účtu setkalo s obtížemi kvůli tomu, že v členském státě, v němž se nachází poskytovatel služeb, neměli stálou adresu. Tato situace se rovněž týká velkého množství spotřebitelů EU, kteří žijí v jiném členském státě (12,3 milionu lidí v roce 2010). Všechny tyto faktory mají negativní dopad na schopnost spotřebitelů získat platební účet, zejména přeshraničně. Jak upozornil nedávno přijatý balíček o sociálních investicích, platební účty jsou základním nástrojem, který lidem umožňuje podílet se na ekonomice a společenském dění⁶.

Skutečnost, že se mnoho spotřebitelů v současnosti neúčastní vnitřního trhu s finančními službami, má navíc negativní vliv na poskytovatele platebních služeb i na spotřebitele. Na jedné straně jsou poskytovatelé méně motivováni nabízet své služby v Unii a vstupovat na nové trhy, což dusí hospodářskou soutěž, čímž vznikají méně příznivé podmínky pro spotřebitele. Na druhé straně jsou spotřebitelé bez bankovního účtu vyloučeni z výhod vnitřního trhu. Ekonomika stále směřuje k vyššímu objemu bezhotovostních transakcí. Tento trend se týká podniků i spotřebitelů. Týká se ale i orgánů veřejné správy, které si uvědomily výhody bezhotovostních transakcí⁷. Navíc pokud spotřebitelé nemají přístup k platebním účtům, brání jim to v plném využití výhod vnitřního trhu, například tím, že nemohou nakupovat zboží přeshraničně nebo online.

Protože jsou platební účty finančními službami, u nichž je nejpravděpodobnější, že budou zakoupeny přes hranice, má nalezení adekvátních řešení výše uvedených problémů zásadní význam. Důsledky nečinnosti mohou být vážné, včetně zpomalení rozvoje plně fungujícího vnitřního trhu s významnými dopady na poskytovatele platebních služeb, spotřebitele,

⁵ Zpráva Světové banky.

⁶ Sdělení Komise „Za sociální investice pro růst a soudržnost“, COM(2013) 83 ze dne 20. února 2013.

⁷ Například v Irsku je pouze 40 % sociálních dávek vypláceno prostřednictvím platebního účtu, zatímco dalších 52 % na poště; viz *Strategy for Financial Inclusion* (strategie pro finanční začlenění), řídící skupina pro finanční začlenění, ministerstvo financí Irsko, červen 2011, s. 14, <http://www.finance.gov.ie/documents/publications/reports/2011/Fininclusreport2011.pdf>. Rovněž se odhaduje, že „použití jiných než elektronických platebních systémů stojí ekonomiku přibližně 1 miliardu EUR ročně.“ Průzkum členů irské organizace platebních služeb [...], s. 18. Podobné závěry byly formulovány v Německu, kde zpráva o finančním začlenění, kterou vypracoval německý Spolkový sněm, potvrdila vysoké administrativní náklady vzniklé v důsledku vyplácení dávek ze strany vládních agentur neelektronickými prostředky; viz *Bericht der Bundesregierung zur Umsetzung der Empfehlungen des Zentralen Kreditausschusses zum Girokonto für jedermann*, Drucksache 17/8312, Spolkový sněm, 27. prosince 2011, s. 7.

podniky a širší ekonomiku. Finanční krize kromě toho zvýraznila význam účinných opatření k obnově vysoké úrovně důvěry spotřebitelů ve finanční instituce.

Na základě těchto skutečností a v zájmu posílení integrace trhu EU s platebními účty je cílem tohoto návrhu zlepšit transparentnost a porovnatelnost informací o poplatcích za platební účty, usnadnit změnu platebních účtů, odstranit diskriminaci na základě pobytu v souvislosti s platebními účty a zajistit v EU přístup k platebnímu účtu se základními prvky. Přispěje se tak ke snadnějšímu vstupu na trh a ke zvýšení úspor z rozsahu, a tím i k větší hospodářské soutěži v odvětví bankovníctví a plateb v rámci jednotlivých členských států i přeshraničně. Opatření zjednodušující porovnání služeb a poplatků nabízených poskytovateli platebních služeb a usnadňující změnu platebního účtu následně povedou ke snížení cen a zlepšení služeb pro spotřebitele. Tento návrh ve prospěch poskytovatelů platebních služeb i spotřebitelů rovněž zaručí přístup k základním platebním službám pro všechny spotřebitele v EU a zakáže diskriminaci spotřebitelů, kteří si chtějí otevřít platební účet v zahraničí, na základě pobytu.

1.2. Platné předpisy vztahující se na oblast návrhu

Transparentnost a porovnatelnost poplatků za platební účty

Směrnice o platebních službách (2007/64/ES) stanoví určité povinnosti v oblasti transparentnosti, pokud jde o poplatky účtované poskytovateli platebních služeb, nestanoví však rámec, jenž by definoval způsob prezentace těchto informací, ani neobsahuje žádná ustanovení o porovnatelnosti poplatků.

V roce 2010 Evropská komise vyzvala Evropský výbor pro bankovníctví (EBIC), který zastupuje odvětví bankovníctví na úrovni EU, aby prostřednictvím samoregulace vypracoval rámec zajišťující větší transparentnost ohledně poplatků za platební účty. V květnu 2011 EBIC předložil Komisi svůj návrh, jenž se ukázal jako neuspokojivý. Tomuto pokusu o samoregulaci se nepodařilo v rozumné době vytvořit konzistentní terminologii.

Změna platebního účtu

V roce 2008 přijal EBIC společné zásady pro změnu bankovního účtu, které definují postup pro usnadnění změny platebního účtu v rámci členského státu. Tyto společné zásady měly být realizovány do konce roku 2009. I v roce 2012 bylo provádění těchto pokynů však nadále nedostatečné.

Zásadami, jež stanovil výbor EBIC, se neřídili všichni poskytovatelé platebních služeb, a jejich uplatňování bylo často různorodé a nehomogenní. Spotřebitelům, kteří chtěli změnit účet, tak vznikalo několik problémů. Mnoho spotřebitelů se setkalo s problémy s přesměrováním svých platebních příkazů, což může někdy vést i k finančním sankcím. Rovněž doba změny účtu v některých zemích podstatně přesahuje 15 dnů předepsaných společnými zásadami. Spotřebitelům také často nejsou poskytovány jasné informace o dostupnosti mechanismu změny účtu a jeho základních vlastnostech.

Přístup k platebnímu účtu se základními prvky

Dne 18. července 2011 vydala Komise doporučení o přístupu k základnímu platebnímu účtu⁸. Doporučení vyzývá členské státy, aby zavedly opatření nezbytná k zajištění toho, aby byly do šesti měsíců od jeho zveřejnění spotřebitelům nabízeny platební účty se základními prvky. V návaznosti na to dne 22. srpna 2012 útvary Komise vydaly zprávu „*Vnitrostátní opatření a postupy v souvislosti s přístupem k základním platebním účtům*“⁹, která zhodnotila, do jaké

⁸ 2011/442/EU: <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=CELEX:32011H0442:CS:NOT>.

⁹ http://ec.europa.eu/internal_market/finservices-retail/docs/inclusion/swd_2012_249_en.pdf.

míry členské státy dodržují doporučení, a dospěla k závěru, že jeho hlavní zásady zřejmě dodržuje pouze několik členských států.

Konkrétně jedenáct členských států dosud nezavedlo žádné opatření týkající se práva na otevření účtu, prvků takového účtu a souvisejících poplatků. Pouze několik členských států má zřejmě blízko ke splnění zásad doporučení. Ve zbývajících členských státech byla nebo budou brzy zavedena některá pravidla nebo systémy, avšak s velmi odlišnými standardy a mírou uplatňování. V některých zemích nepředstavují zavedená opatření legislativní iniciativu, ale omezují se na samoregulační opatření s dopadem pouze na ty banky, které se dobrovolně rozhodly uveste zásady dodržovat. Jejich efektivita je tudíž omezená a jejich uplatňování nejednotné. V ostatních členských státech jsou v platnosti pouze obecná ustanovení ohledně přístupu, zatímco strukturovaná opatření v tomto ohledu stále chybí.

1.3. Soulad s ostatními politikami a cíli Unie

Návrh je v souladu s politikami a cíli Unie. Zamýšlená opatření podpoří rozvoj vnitřního trhu a umožní všem spotřebitelům ve všech členských státech plně využívat výhod z něj plynoucích. Posílením hospodářské soutěže mezi poskytovateli platebních služeb a usnadněním účasti spotřebitelů na jednotném trhu návrh rovněž zvýší objem transakcí v Unii a přispěje k dosažení širších cílů hospodářského růstu.

Návrh doplňuje opatření přijatá Komisí ve směrnici o platebních službách. Směrnice o platebních službách stanoví harmonizovaná pravidla ohledně transparentnosti poplatků s cílem snížit náklady na platební systémy pro poskytovatele platebních služeb. Tento návrh se na druhé straně přímo zaměřuje na harmonizaci terminologie a prezentace poplatků a vytváří kvalitativní standardy pro informační nástroje, aby se usnadnilo porovnání platebních účtů. Stanoví rovněž postup pro efektivní změnu platebních účtů a pro zajištění přístupu k základním platebním službám.

Návrh je v souladu s politikou Unie v oblasti boje proti praní peněz a financování terorismu. Spotřebitelé budou před otevřením účtu i nadále muset splnit požadavky na prokázání totožnosti podle třetí směrnice o praní peněz¹⁰. Nicméně již nebude možné odmítnout zřízení platebního účtu s odvoláním na boj proti praní peněz pouze na základě toho, že spotřebitel není rezidentem v členském státě, v němž si chce otevřít účet.

2. VÝSLEDKY KONZULTACÍ SE ZÚČASTNĚNÝMI STRANAMI A POSOUZENÍ DOPADŮ

2.1. Konzultace se zúčastněnými stranami

Metody konzultací, hlavní cílová odvětví a obecný profil respondentů

Útvary Komise zahájily dne 20. března 2012 veřejnou konzultaci. Cílem konzultace bylo shromáždit názory zúčastněných stran na transparentnost poplatků za platební účty, na změnu platebních účtů a na přístup k základním platebním účtům s cílem posoudit potřebu opatření na úrovni Evropské unie a zjistit, jaká opatření by případně měla být přijata. Evropská komise obdržela 124 odpovědí od zúčastněných stran z 19 členských států a jednoho státu EHP, jakož i od reprezentativních subjektů na úrovni EU a mezinárodní úrovni.

Shrnutí odpovědí a způsob, jakým byly vzaty v úvahu

¹⁰ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/60/ES ze dne 26. října 2005 o předcházení zneužití finančního systému k praní peněz a financování terorismu.

Pokud jde o transparentnost poplatků za platební účty, většina respondentů ze všech kategorií zúčastněných stran uvedla, že v odvětví retailového bankovníctví dochází k problémům v souvislosti se způsobem prezentace a porovnatelností těchto poplatků. Spotřebitelé jednomyslně podpořili opatření na úrovni EU zaměřená na zajištění rovných podmínek v těchto oblastech. Avšak pokud jde o možné prostředky k řešení těchto problémů, členské státy a zástupci odvětví zastávali odlišná stanoviska. Některé členské státy podpořily opatření EU nebo tuto možnost zvažovaly, zatímco jiné se domnívaly, že další opatření by měla být provedena nejprve na vnitrostátní úrovni. Většina zúčastněných stran z odvětví finančních služeb nebyla o potřebě legislativy na úrovni EU přesvědčena a vyjádřila názor, že pokud mají být opatření na úrovni EU prováděna, měla by být flexibilní a měla by zohledňovat kroky přijaté na vnitrostátní úrovni.

Pokud jde o změnu účtů, spotřebitelé a zástupci občanské společnosti tvrdili, že banky tuto službu pokaždé neposkytují a že i v případech, kdy tyto služby poskytovány jsou, nedodržují plně ustanovení společných zásad. Na druhé straně se odvětví finančních služeb domnívalo, že většina poskytovatelů nabízí službu změny účtu v souladu se společnými zásadami. Názory orgánů veřejné správy se většinou pohybovaly někde mezi těmito dvěma stanovisky. O tom, zda by společné zásady měly být povinné, panovaly smíšené názory. Několik členských států a odvětví finančních služeb se domnívalo, že by společné zásady měly zůstat dobrovolné. Respondenti z jiných členských států byli ochotnější stanovit povinnost používat společné zásady, neboť by to zajistilo účinnější prosazování jejich ustanovení. Spotřebitelé a zástupci občanské společnosti byli pevně přesvědčeni, že by společné zásady měly být závazné. Zúčastněné strany se rovněž neshodovaly na tom, zda by případná další iniciativa měla zahrnovat přeshraniční změnu účtu. Spotřebitelé byli většinou pro přeshraniční změnu účtu, zatímco většina respondentů z odvětví s touto možností nesouhlasila. Co se týče členských států, někteří respondenti přeshraniční rozměr nepodporovali, zatímco jiní se domnívali, že by taková možnost pomohla dosažení jednotného trhu.

Pokud jde o přístup, konzultace přinesla smíšené výsledky. Na jedné straně odvětví finančních služeb i některé členské státy tvrdily, že neexistují žádné velké překážky bránící spotřebitelům v přístupu k základnímu účtu, protože odvětví finančních služeb se řídí buď vnitrostátními ustanoveními o přístupu nebo doporučením EU. Dospěly proto k závěru, že v této oblasti by se neměly podnikat žádné kroky. Odvětví finančních služeb dále zdůraznilo, že mají-li být přijímána jakákoli opatření, mělo by k tomu docházet na vnitrostátní úrovni, aby se zohlednila různost právních a regulačních prostředí napříč EU. Na druhé straně spotřebitelé, zástupci občanské společnosti a některé jiné členské státy byli toho názoru, že stávající situace je neuspokojivá a že v souvislosti s přístupem ke službám základního účtu existují velké problémy. Proto by iniciativu zajišťující přístup k základnímu účtu důrazně podpořili. Argumentovali tedy ve prospěch legislativních opatření na úrovni EU, i když s určitou flexibilitou ohledně vnitrostátní situace.

Útvary Komise se v průběhu celého procesu rovněž setkávaly s členskými státy, poskytovateli platebních služeb, zástupci odvětví a spotřebitelů.

2.2. Posouzení dopadů

V souladu se svou politikou zlepšování právní úpravy provedla Komise posouzení dopadů alternativ opatření. Možnosti politiky se týkají oblasti působnosti nových ustanovení, úrovně standardizace, zavádění a fungování opatření týkajících se transparentnosti a porovnatelnosti poplatků, změny platebních účtů, lepšího přístupu k základním platebním službám a toho, jak zajistit jejich účinné uplatnění pro spotřebitele.

Na podporu posouzení dopadů byla vypracována řada studií a průzkumů. Patřily mezi ně: průzkum Eurobarometr, studie s názvem „Vyčíslení hospodářských dopadů opatření EU

na zlepšení transparentnosti poplatků, porovnatelnosti a mobility na vnitřním trhu s osobními běžnými bankovními účty“, studie „Transparentnost a porovnatelnost bankovních poplatků a bankovní mobilita“ a průzkum zkušeností spotřebitelů se změnou účtu s odkazem na společné zásady pro změnu bankovních účtů.

Posouzení dopadů identifikovalo řadu problémů ohledně transparentnosti a porovnatelnosti poplatků za platební účty. Informace o poplatcích poskytované spotřebitelům jsou příliš složité. Rozmanitost cenových modelů přispívá ke složitosti volby vhodného produktu. To vede k informační asymetrii a snižuje schopnost spotřebitele pochopit, co poplatky představují, což omezuje jeho možnost výběru a v konečném důsledku i hospodářskou soutěž. U platebních účtů byly mimoto pozorovány velké výkyvy cen, což vyvolává otázky o míře cenové soutěže na trhu. Výkyvy cen rovněž podporují dojem, že ceny platebních účtů nejsou spravedlivé, což oslabuje důvěru spotřebitelů v odvětví.

Na základě těchto zjištění a po analýze dostupných možností Komise dospěla k závěru, že doporučený soubor opatření politiky by měl zahrnovat zavedení standardizovaného seznamu poplatků účtovaných za služby nabízené k platebním účtům, opatření zaměřená na zajištění nezávislosti internetových stránek porovnávajících poplatky za služby nabízené k platebním účtům na úrovni členských států a na povinné vytvoření takových stránek tam, kde dosud neexistují, a povinnost poskytovatelů platebních služeb alespoň jednou ročně poskytovat informace o poplatcích, které v minulosti účtovali spotřebitelům za jejich platební účty.

Posouzení dopadů rovněž prokázalo, že mobilita platebních účtů v EU je stále omezená. To je částečně způsobeno nedostatečnými a často nekonzistentními informacemi o procesu změny účtu a nedostatečnou pomocí ze strany zaměstnanců poskytovatelů platebních služeb. Zákazníci často vnímají změnu účtu jako nákladnou a časově náročnou; často také není jasné, jak dlouho bude tento proces trvat a co se stane s inkasními nebo kreditními příkazy během „přechodného období“ (tj. doby, kdy je nový účet otevřen, ale ne všechny opakující se platby na něj byly převedeny). Také lhůty stanovené ve společných zásadách často nejsou dodržovány.

Posouzení dopadů rovněž zdůraznilo, že neexistuje společný rámec usnadňující přeshraniční změnu účtu nebo porovnatelnost poplatků za platební účty. Přestože potenciál poptávky je značný, v praxi může spotřebitele odrazovat složitost procesu. Na plně fungujícím vnitřním trhu by porovnatelné informace o cenách za platební účty v EU rozšířily možnosti volby spotřebitelů a usnadnily by vnitrostátní a přeshraniční změny účtů.

S ohledem na výše uvedené problémy a po důkladném posouzení dostupných možností Komise dospěla k závěru, že v zájmu lepšího fungování procesu změny účtu jsou nezbytná opatření, která společným zásadám pro změnu bankovních účtů udělí právní závaznost. Kromě toho by tato opatření měla rozšířit oblast působnosti společných zásad tím, že do nich zahrnou i přeshraniční změnu účtu. To spotřebitelům pomůže, aby od poskytovatelů platebních účtů získali jasné a srozumitelné informace, a mohli díky tomu identifikovat platební účet, který je pro jejich potřeby nejvhodnější. Pokud se navíc spotřebitelé na základě těchto informací rozhodnou změnit účet, budou mít k dispozici službu změny účtu.

Pokud jde o přístup, posouzení dopadů dospělo k závěru, že je nezbytné prostřednictvím závazných evropských právních předpisů zajistit každému spotřebiteli v EU právo na přístup k platebnímu účtu se základními prvky. 58 milionů spotřebitelů v EU nemá platební účet. Jako hlavní příčiny této situace bylo identifikováno několik faktorů, včetně absence soudržného regulačního rámce v EU, odmítnutí z důvodů státní příslušnosti nebo chybějící stálé adresy, vysoké ceny účtů, jakož i nedostatečného finančního vzdělání a povědomí spotřebitelů a nízké důvěry ve finanční systém.

Posouzení dopadů zvažovalo řadu možností politiky a jejich podvariant¹¹. Dospělo k závěru, že nejvhodnějším opatřením k řešení identifikovaného problému je uložit členským státům právní povinnost zajistit každému spotřebiteli právo na přístup k platebnímu účtu se základními prvky. Základní platební účty by měly navíc k prvkům obsaženým v doporučení umožňovat také internetové bankovníctví a nákupy online. Nová opatření zlepší dostupnost, přístupnost a cenovou dostupnost základních platebních služeb. Očekává se, že v důsledku toho se výrazně sníží poškozování spotřebitelů, posílí finanční a sociální začleňování i důvěra spotřebitelů, povzbudí se přeshraniční mobilita a podpoří plná účast co největšího počtu spotřebitelů na vnitřním trhu.

Posouzení dopadů bylo poprvé předloženo výboru pro posuzování dopadů dne 27. července 2012. Výbor požádal o jeho opětovné předložení a poskytnutí dalších informací o vymezení problému a o aspektech subsidiarity, a dále o kritické přehodnocení proporcionality a přidané hodnoty EU předložených variant zahrnujících závazná opatření. Výbor rovněž požádal, aby byla vylepšena prezentace dotčených možností a jejich očekávaných dopadů a aby se v celé zprávě konzistentněji uváděly názory různých skupin zúčastněných stran. Posouzení dopadů bylo znovu předloženo dne 29. října 2012. Dne 28. listopadu výbor prohlásil, že nemůže vydat kladné stanovisko, a navrhl některé další změny týkající se většinou otázky přeshraniční změny účtu. V reakci na to útvary Komise provedly další změny textu, včetně posílení vazeb mezi problémovými oblastmi, vyjasnění nadnárodního rozměru problému a uvedení dalších podrobností o stanoviscích zúčastněných stran a dalších poznatků ohledně přeshraniční změny účtu.

3. PRÁVNÍ STRÁNKA NÁVRHU

3.1. Právní základ

Základem návrhu je článek 114 Smlouvy o fungování Evropské unie. Jak je vysvětleno výše, jeho cílem je díky vytvoření rámce na úrovni EU v oblastech, na něž se návrh vztahuje, odstranit zbývající překážky volnému pohybu platebních služeb a obecněji volnému pohybu zboží, osob, služeb a kapitálu, pro něž má zásadní význam plně integrovaný a rozvinutý jednotný trh s platebními službami. Návrh rovněž brání jakémukoli dalšímu tříštění jednotného trhu, k němuž by mohlo dojít, pokud by členské státy v této oblasti přijímaly rozdílná a nejednotná regulační opatření.

3.2. Zásada subsidiarity

V souladu se zásadou subsidiarity mohou být opatření EU přijata pouze v případě, že plánovaných cílů nelze dosáhnout na úrovni samotných členských států. Zásah EU je nutný ke zlepšení řádného fungování vnitřního trhu a k zamezení narušování hospodářské soutěže v odvětví retailového bankovníctví.

Rozdílné regulační rámce (či jejich absence) vytváří překážky pro vstup na trh přes hranice. Iniciativa EU bude moci lépe řešit faktory, které brání podnikání nebo zvyšují náklady na podnikání v jiném členském státě v porovnání s náklady domácích poskytovatelů. Úvěrové instituce, které mají zájem o přeshraniční působení, musí nejen splňovat odlišné požadavky, ale je jim rovněž znemožňováno, aby plně využily úspor z rozsahu při rozvoji procesů a v podpůrných administrativních činnostech (*back office*).

Nižší mobilita klientů obecně a konkrétně neefektivní mechanismy změny účtů vytvářejí subjektům nově vstupujícím na trh překážky v získávání nových zákazníků. Nečinnost nebo opatření na úrovni samotných členských států budou mít pravděpodobně za následek rozdílné

¹¹ Pracovní dokument útvarů Komise (posouzení dopadů, bod 7 s. 56).

soubory pravidel, což povede k nekonkurenceschopným trhům a rozdílným úrovním ochrany spotřebitele v EU. Nicméně společná kritéria stanovená na úrovni EU pro fungování odvětví retailového bankovníctví zajistí spotřebitelům nezbytné informace, které potřebují k tomu, aby učinili informovanou volbu. To následně přispěje k posílení hospodářské soutěže a k účinnému rozdělení zdrojů na finančním retailovém trhu EU ve prospěch podniků a spotřebitelů.

Rovné podmínky na úrovni EU navíc umožní spotřebitelům zapojit se do elektronického obchodu a digitálního trhu, a využít tak atraktivnějších produktů a služeb v jiných členských státech. Pokud jde o transparentnost bankovních poplatků a změnu účtů, byly vyzkoušeny samoregulační iniciativy, ale ukázaly se jako neuspokojivé a neefektivní. Také provádění doporučení z roku 2011 ohledně přístupu k základnímu platebnímu účtu je nedostatečné, zejména pokud jde o přístup k platebním účtům se základními prvky. Pravidla pro přístup jsou proto v celé EU nadále nejednotná a v blízké budoucnosti se pravděpodobně nezmění, zejména s ohledem na globální finanční otřesy a zmenšení vnitrostátních trhů.

3.3. Zásada proporcionality

Opatření na úrovni EU jsou omezena na to, co je nezbytné pro dosažení stanovených cílů. Prvky souboru opatření se vzájemně doplňují a poskytují správnou rovnováhu mezi účinným zajišťováním řádného fungování vnitřního trhu s retailovými finančními službami a vysokou úrovní ochrany spotřebitele s náležitým ohledem na efektivitu.

Pokud jde o transparentnost a porovnatelnost poplatků za platební účty, zaujímá návrh flexibilní přístup: například zavedením povinné standardní terminologie na vnitrostátní úrovni, přičemž ke standardizaci terminologie na úrovni EU dochází jen tam, kde je to možné. Pokud jde o změnu účtu, povolená lhůta pro změnu platebního účtu přes hranice se zdvojnásobuje (toto ustanovení se po pěti letech přezkoumá). I když tato iniciativa stanoví právo na přístup k platebnímu účtu se základními prvky, ponechává ve vztahu k přístupu členským státům značnou flexibilitu k určení, jakým způsobem bude realizován.

V souvislosti s diskriminací na základě místa pobytu návrh obsahuje obecné ustanovení vycházející z přístupu uplatňovaného článkem 20 směrnice 2006/123/ES o nefinančních službách. Specifičtější povinnost je stanovena pouze pro platební účty se základními prvky.

Pouze závazné právní předpisy zajistí poskytovatelům účtů se zájmem o přeshraniční působení rovné podmínky v celé EU, minimalizaci nákladů a maximalizaci prostoru pro úspory z rozsahu. I když přijetí závazných právních předpisů znamená pro zúčastněné strany zátěž při provádění z hlediska času a peněz, bude podobná zátěž, která by vznikla na základě řádného uplatňování doporučení nebo samoregulace.

3.4. Volba nástroje

Navrhovaný nástroj: směrnice.

Pokusy o řešení otázek porovnatelnosti poplatků za platební účty a změny účtu prostřednictvím samoregulačních opatření byly z velké části neúspěšné. Provádění společných zásad pro změnu platebního účtu v členských státech se většinou ukázalo jako neuspokojivé. To může být do značné míry důsledkem nedostatečného sledování a donucovacích opatření při samoregulačním přístupu. Ani úsilí o vytvoření, ve spolupráci s odvětvím, samoregulační iniciativy pro zlepšení porovnatelnosti poplatků za platební účty nevedlo k úspěšnému výsledku. Samoregulace by tak nebyla účinným řešením.

Doporučení Komise o přístupu k základnímu platebnímu účtu také nebylo z velké části dostatečně dodržováno. Doporučení obecně splnily pouze tři členské státy a více než polovina

členských států nezavedla žádný rámec na podporu práva na přístup. Stejně jako u porovnatelnosti, transparentnosti a změny účtu se nezávazné opatření ukázalo jako neúspěšné. Zavedení závazného opatření je neúčinnějším a neúčelnějším způsobem dosažení stanovených cílů. Pouze závazný právní nástroj může zaručit, že příslušné varianty politiky budou realizovány ve všech 27 členských státech a že budou pravidla vynutitelná. Směrnice umožňuje zohlednění vnitrostátních specifik na trhu s platebními účty. To napomůže zajištění rovných podmínek pro spotřebitele i podniky v celé EU.

4. ROZPOČTOVÉ DŮSLEDKY

Tento návrh nemá žádné důsledky pro rozpočet EU nebo agentur EU.

5. NEPOVINNÉ PRVKY

5.1. Přezkum / revize / ustanovení o skončení platnosti

Návrh obsahuje ustanovení o přezkumu.

5.2. Evropský hospodářský prostor

Navržený právní předpis se týká vnitřního trhu, a proto by měl být rozšířen na Evropský hospodářský prostor.

5.3. Podrobné vysvětlení návrhu

Cílem následujícího krátkého shrnutí je usnadnit rozhodovací proces tím, že nastíní podstatu směrnice.

Článek 1 (Předmět a oblast působnosti) stanoví oblast působnosti směrnice.

Článek 2 (Definice) obsahuje definice pojmů, které směrnice používá.

Článek 3 (Seznam nejrepresentativnějších zpoplatněných platebních služeb na vnitrostátní úrovni a standardizovaná terminologie) požaduje od členských států, aby vytvořily seznam nejrepresentativnějších zpoplatněných platebních služeb na vnitrostátní úrovni a standardizovanou terminologii pro tyto služby.

Článek 4 (Sdělení informací o poplatcích a glosář) požaduje, aby členské státy stanovily povinnost poskytovatelů platebních služeb poskytnout spotřebitelům seznam nejrepresentativnějších zpoplatněných platebních služeb na vnitrostátní úrovni z článku 3 a jejich příslušných poplatků. Tyto informace by měly být poskytovány ve standardizované formě. Toto ustanovení rovněž požaduje, aby členské státy stanovily povinnost poskytovatelů platebních služeb zpřístupnit glosář obsahující alespoň služby uvedené v daném seznamu.

Článek 5 (Výpis poplatků) požaduje, aby členské státy stanovily povinnost poskytovatelů platebních služeb poskytovat svým zákazníkům alespoň jednou ročně informace o všech účtovaných poplatcích. Tyto informace by měly být poskytovány ve standardizované formě.

Článek 6 (Smluvní a obchodní informace) vyžaduje od poskytovatelů platebních služeb, aby ve svých smluvních a obchodních informacích používali standardizovanou terminologii z článku 3, je-li to na místě.

Článek 7 (Srovnávací internetové stránky) stanoví povinnost členských států zajistit, aby spotřebitelé měli přístup alespoň k jedné internetové stránce, která porovnává poplatky za platební účty. Členské státy zřídí systém akreditací pro soukromé subjekty.

Článek 8 (Účty nabízené v balíčcích) požaduje, aby členské státy stanovily povinnost poskytovatelů platebních služeb, aby v případě, že nabízejí platební účet spolu s jinou

finanční službou nebo produktem jako soubornou nabídku, poskytlí zákazníkovi nezbytné informace o jednotlivých složkách.

Článek 9 (Poskytování služby změny účtu) vyžaduje, aby členské státy stanovily obecnou povinnost poskytovatelů platebních služeb zpřístupnit všem spotřebitelům, kteří mají účet u poskytovatele platebních služeb umístěného v Unii, službu změny účtu.

Článek 10 (Služba změny účtu) stanoví zvláštní úlohu a povinnosti přijímajících a převádějících poskytovatelů platebních služeb v rámci služby změny účtu.

Článek 11 (Poplatky spojené se službou změny účtu) stanoví zásady zajišťující, aby případné poplatky související se službou změny účtu byly přiměřené a odpovídaly vzniklým nákladům.

Článek 12 (Finanční ztráta pro spotřebitele) stanoví povinnost poskytovatelů platebních služeb uhradit náklady, které spotřebitelům vznikly v důsledku chyby nebo prodlení na straně poskytovatele ve službě změny účtu. Jeho cílem je také ochránit spotřebitele před finanční ztrátou v důsledku chybně směřovaných úhrad nebo inkas prováděných třetími stranami.

Článek 13 (Informace o službě změny účtu) stanoví povinnost poskytovatelů platebních služeb poskytovat spotřebitelům informace o službě změny účtu.

Článek 14 (Zákaz diskriminace) vyžaduje, aby členské státy zajistily, aby spotřebitelé nebyli při žádosti o platební účet nebo při používání platebního účtu diskriminováni na základě své státní příslušnosti nebo místa bydliště.

Článek 15 (Právo na přístup k platebnímu účtu se základními prvky) stanoví právo na přístup k základnímu platebnímu účtu pro spotřebitele ve všech členských státech. Rovněž stanoví povinnost členských států určit alespoň jednoho poskytovatele platebních služeb, jenž bude nabízet základní platební účet.

Článek 16 (Vlastnosti platebního účtu se základními prvky) uvádí seznam platebních služeb, které má platební účet se základními prvky zahrnovat.

Článek 17 (Související poplatky) ukládá členským státům povinnost zajistit, aby poskytovatelé platebních služeb nabízeli služby uvedené v článku 16 bezplatně nebo za přiměřený poplatek.

Článek 18 (Rámcové smlouvy a ukončení) připomíná, že na platební účty se základními prvky se vztahuje směrnice 2007/64/ES. Stanoví však taxativní výčet důvodů, které mohou ospravedlnit ukončení platnosti rámcové smlouvy o platebním účtu se základními prvky ze strany poskytovatele platebních služeb.

Článek 19 (Obecné informace o platebních účtech se základními prvky) vyžaduje, aby členské státy zajistily, aby byla zavedena opatření ke zvýšení informovanosti o základních platebních účtech.

Článek 20 (Příslušné orgány) upravuje postupy pro určení vnitrostátních orgánů odpovědných za uplatňování ustanovení směrnice.

Článek 21 (Alternativní řešení sporů) vyžaduje, aby členské státy stanovily zvláštní požadavky pro řešení sporů mezi spotřebiteli a poskytovateli platebních služeb.

Články 22 (Správní opatření a sankce) vyžaduje, aby členské státy stanovily pravidla pro sankce za porušování vnitrostátních předpisů přijatých k provedení této směrnice.

Článek 23 (Akty v přenesené pravomoci) a článek 24 (Výkon přenesené pravomoci) zmocňují Komisi k přijímání aktů v přenesené pravomoci a uvádějí, jak má být tato pravomoc využívána.

Článek 25 (Prováděcí akty) Komisi zmocňuje k přijetí prováděcích aktů, a uvádí, jak má být tato pravomoc využívána.

Článek 26 (Hodnocení) a článek 27 (Ustanovení o přezkumu) stanoví mechanismy pro hodnocení účinného uplatňování této směrnice a v případě potřeby pro navržení jejích změn.

Článek 28 (Provedení) stanoví povinnost členských států přijmout legislativní opatření nezbytná k provedení této směrnice.

Článek 29 (Vstup v platnost) stanoví datum, kdy tato směrnice vstupuje v platnost.

Článek 30 (Určení) stanoví, že směrnice je určena členskými státy.

Návrh

SMĚRNICE EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY**o porovnatelnosti poplatků souvisejících s platebními účty, změně platebního účtu a přístupu k platebním účtům se základními prvky**

(Text s významem pro EHP)

EVROPSKÝ PARLAMENT A RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie, a zejména na článek 114 této smlouvy,

s ohledem na návrh Evropské komise,

po postoupení návrhu legislativního aktu vnitrostátním parlamentům,

s ohledem na stanovisko Evropského hospodářského a sociálního výboru¹²,s ohledem na stanovisko Výboru regionů¹³,po konzultaci s evropským inspektorem ochrany údajů¹⁴,

v souladu s řádným legislativním postupem,

vzhledem k těmto důvodům:

- (1) V souladu s čl. 26 odst. 2 Smlouvy o fungování EU vnitřní trh zahrnuje prostor bez vnitřních hranic, v němž je zajištěn volný pohyb zboží, osob, služeb a kapitálu. Roztříštěnost vnitřního trhu poškozuje konkurenceschopnost, růst a vytváření pracovních míst v Unii. Pro dokončení vnitřního trhu je nezbytné odstranění přímých i nepřímých překážek pro jeho řádné fungování. Opatření na úrovni EU ve vztahu k vnitřnímu trhu v odvětví retailových finančních služeb již podstatně přispěla k rozvoji přeshraniční činnosti poskytovatelů platebních služeb, zlepšení výběru pro spotřebitele a zvýšení kvality a transparentnosti nabídek.
- (2) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2007/64/ES ze dne 13. listopadu 2007 o platebních službách na vnitřním trhu, kterou se mění směrnice 97/7/ES, 2002/65/ES, 2005/60/ES a 2006/48/ES a zrušuje směrnice 97/5/ES (dále jen „směrnice o platebních službách“) v tomto ohledu stanovila základní požadavky na transparentnost poplatků účtovaných poskytovateli platebních služeb za služby nabízené k platebním účtům. Podstatně se tak usnadnila činnost poskytovatelů platebních služeb, vznikla jednotná pravidla pro poskytování platebních služeb a informace, jež mají být poskytovány, snížila se administrativní zátěž a poskytovatelé platebních služeb dosáhli úspor nákladů.
- (3) Pro zdokonalení a rozvoj jednotného trhu s retailovým bankovníctvím však lze udělat více. Zejména nedostatek transparentnosti a porovnatelnosti poplatků, stejně jako

¹² Úř. věst. C, , s. .¹³ Úř. věst. C, , s. .¹⁴ Úř. věst. C [...], [...], s. [...].

obtíže při změně platebních účtů, nadále kladou překážky v realizaci plně integrovaného trhu.

- (4) Aktuální podmínky jednotného trhu mohou poskytovatele platebních služeb odrazovat od výkonu jejich svobody usazování nebo poskytování služeb v Unii v důsledku obtíží při získávání zákazníků při vstupu na nový trh. Vstup na nové trhy často zahrnuje velké investice. Tyto investice jsou odůvodněné pouze v případě, že poskytovatel předpokládá dostatečné příležitosti a odpovídající poptávku ze strany spotřebitelů. Nízká míra mobility spotřebitelů, pokud jde o retailové finanční služby, je do značné míry způsobena nedostatečnou transparentností a porovnatelností ohledně poplatků za nabízené služby, stejně jako obtížemi v souvislosti se změnou platebních účtů. Tyto faktory rovněž dusí poptávku. Zejména to platí v přeshraničním kontextu.
- (5) Značné překážky bránící dokončení jednotného trhu v oblasti platebních účtů navíc může způsobovat fragmentace stávajících vnitrostátních regulačních rámců. Stávající vnitrostátní ustanovení o platebních účtech, a zejména o porovnatelnosti poplatků a změně platebního účtu se vzájemně liší. U změny účtu vedla absence jednotných závazných opatření na úrovni EU k rozdílným postupům a opatřením na vnitrostátní úrovni. Tyto rozdíly jsou ještě výraznější v oblasti porovnatelnosti poplatků, kde na úrovni EU neexistují žádná opatření, byť jen samoregulační povahy. Pokud by se tyto rozdíly v budoucnu ještě prohloubily, neboť banky mají tendenci přizpůsobovat své postupy vnitrostátním trhům, zvýšily by se náklady na přeshraniční působení ve srovnání s náklady domácích poskytovatelů, a přeshraniční podnikání by tak ztratilo na atraktivitě. Přeshraniční činnosti na vnitřním trhu brání překážky, s nimiž se potýkají spotřebitelé, kteří si zřizují platební účet v zahraničí. Stávající restriktivní kritéria, pokud jde o způsobilost, mohou evropským občanům bránit ve volném pohybu v Unii. Když budou mít všichni spotřebitelé přístup k platebnímu účtu, umožní to jejich účast na vnitřním trhu, stejně jako využívání výhod jednotného trhu.
- (6) Navíc vzhledem k tomu, že někteří potenciální zákazníci si nezřizují účty, a to buď proto, že jsou jim odepřeny, nebo protože jim nejsou nabízeny adekvátní produkty, není potenciál poptávky po službách platebních účtů v EU v současnosti plně využíván. Širší účast spotřebitelů na vnitřním trhu by poskytovatele platebních služeb dále motivovala ke vstupu na nové trhy. Vytvoření podmínek umožňujících všem spotřebitelům přístup k platebnímu účtu je také nezbytným nástrojem na podporu jejich účasti na vnitřním trhu, který jim umožní plně využít výhod, které přinesl jednotný trh.
- (7) Transparentnost a porovnatelnost poplatků byly řešeny samoregulační iniciativou bankovního odvětví. Ohledně těchto pokynů však nebyla dosažena konečná shoda. Pokud jde o změnu účtu, společné zásady, které v roce 2008 vytvořil Evropský výbor pro bankovníctví, obsahují vzorový mechanismus pro přechod mezi bankovními účty nabízenými poskytovateli platebních služeb, kteří jsou umístěni v tomtéž členském státě. Avšak vzhledem ke své nezávazné povaze jsou tyto zásady v EU uplatňovány nejednotně a neefektivně. Společné zásady se kromě toho zabývají pouze změnou bankovních účtů na vnitrostátní úrovni a neřeší přeshraniční změny. Pokud jde o přístup k základnímu platebnímu účtu, doporučení Komise 2011/442/EU ze dne 18. července 2011 vyzvalo členské státy, aby přijaly nezbytná opatření k zajištění jeho uplatňování do šesti měsíců po zveřejnění. K dnešnímu dni splňuje hlavní zásady doporučení jen málo členských států.
- (8) Je proto nezbytně nutné stanovit jednotný soubor pravidel, která budou řešit problém nízké mobility klientů a která zejména zlepší možnost porovnání služeb a poplatků

spojených s platebními účty a budou motivovat ke změně platebního účtu, přičemž rovněž zabrání tomu, aby spotřebitelé, kteří mají v úmyslu přeshraničně zakoupit platební účet, byli diskriminováni na základě místa pobytu. Dále je nezbytné přijmout odpovídající opatření na podporu účasti zákazníků na trhu platebních účtů. Tato opatření budou poskytovatele platebních služeb motivovat ke vstupu na vnitřní trh a zajistí rovné podmínky, díky čemuž se posílí hospodářská soutěž a efektivní rozdělení zdrojů na finančním retailovém trhu EU ve prospěch podniků a spotřebitelů. Transparentní informace o poplatcích a možnostech změny účtu v kombinaci s právem na přístup ke službám základního účtu občanům EU rovněž umožní snadnější pohyb a výběr poskytovatelů v Unii, a využívat tak plně fungujícího vnitřního trhu v oblasti retailových finančních služeb a přispívat k jeho dalšímu rozvoji.

- (9) Tato směrnice se vztahuje na platební účty v držení spotřebitelů. Do oblasti její působnosti tak nespádají účty v držení podniků, včetně malých podniků a mikropodniků, pokud účet nepatří fyzické osobě. Tato směrnice se nevztahuje ani na spořicí účty, které mohou mít omezené platební funkce.
- (10) Definice obsažené ve směrnici jsou sladěny s definicemi obsaženými v jiných právních předpisech Unie, konkrétně ve směrnici 2007/64/ES a v nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 260/2012 ze dne 14. března 2012, kterým se stanoví technické a obchodní požadavky pro úhrady a inkasa v eurech a kterým se mění nařízení (ES) č. 924/2009¹⁵.
- (11) Je nezbytné, aby spotřebitelé rozuměli poplatkům, aby mohli porovnávat nabídky různých poskytovatelů platebních služeb a činit informovaná rozhodnutí o tom, který účet je nejvhodnější pro jejich potřeby. Porovnání poplatků není možné, když poskytovatelé platebních služeb používají pro tytéž platební služby odlišnou terminologii a poskytují informace v různých formátech. Standardizovaná terminologie v kombinaci s cílenými informacemi o poplatcích za nejreprezentativnější platební služby v jednotném formátu může spotřebitelům pomoci porozumět poplatkům a porovnávat je.
- (12) Spotřebitelé by měli největší prospěch z informací, které jsou stručné a snadno porovnatelné mezi různými poskytovateli platebních služeb. Nástroje poskytnuté spotřebitelům k porovnání nabídek platebních účtů by neměly kladný dopad, pokud by doba věnovaná studiu rozsáhlých seznamů poplatků za různé nabídky převážila nad přínosem výběru nabídky, která představuje nejlepší hodnotu. Aby se předešlo riziku poskytování nadbytečných informací, měla by proto být terminologie poplatků v členských státech standardizována pouze pro nejreprezentativnější termíny a definice.
- (13) Terminologii poplatků by měly určit příslušné vnitrostátní orgány se zohledněním konkrétní situace místních trhů. Aby byla považována za reprezentativní, měla by být služba v členských státech zpoplatněna alespoň u jednoho poskytovatele platebních služeb. Dále by tam, kde je to možné, měla být terminologie poplatků standardizována na úrovni EU, a umožnit tak porovnání v rámci celé Unie. Evropský orgán pro bankovníctví (EBA) by měl vypracovat pokyny s cílem pomoci členským státům určit nejreprezentativnější zpoplatněné platební služby na vnitrostátní úrovni.
- (14) Poté, co příslušné vnitrostátní orgány vypracují prozatímní seznam nejreprezentativnějších zpoplatněných služeb na vnitrostátní úrovni spolu s termíny a definicemi, měla by je Komise přezkoumat a prostřednictvím aktů v přenesené

¹⁵ Úř. věst. L 94, 30.3.2012, s. 22.

pravomoci stanovit služby, které jsou společné většině členských států, a navrhnout pro ně standardizované termíny a definice na úrovni EU.

- (15) Aby mohli spotřebitelé snadno porovnat poplatky za platební účty v rámci jednotného trhu, poskytovatelé platebních služeb by měli spotřebitelům poskytnout seznam poplatků účtovaných za služby uvedené ve standardizované terminologii. To by rovněž přispělo k nastolení rovných podmínek mezi úvěrovými institucemi soutěžícími na trhu s platebními účty. Sdělení informací o poplatcích by mělo obsahovat pouze informace o nejrepresentativnějších platebních službách v každém členském státě, s využitím termínů a definic stanovených na úrovni EU, je-li to na místě. Aby spotřebitelé porozuměli poplatkům, jež musí hradit za svůj platební účet, měl by jim být poskytnut glosář vysvětlující alespoň poplatky a služby uvedené na seznamu. Glosář by měl sloužit jako užitečný nástroj na podporu lepšího porozumění smyslu poplatků a měl by přispět k tomu, aby spotřebitelé byli schopni vybírat si z širší nabídky platebních účtů. Rovněž by měla být zavedena povinnost poskytovatelů platebních služeb informovat spotřebitele alespoň jednou ročně o všech poplatcích účtovaných za jejich účet. Tyto informace *ex post* by měly být poskytnuty ve zvláštním shrnutí. Měly by poskytovat úplný přehled o účtovaných poplatcích, aby spotřebitel mohl pochopit, čeho se výdaje na poplatky týkají, a posoudit potřebu buď upravit způsob spotřeby nebo přejít k jinému poskytovateli. Jejich přínos by byl maximální, pokud by se informace *ex post* týkaly stejných služeb jako informace *ex ante*.
- (16) Aby splňovaly potřeby spotřebitelů, je nezbytné zajistit, aby informace o poplatcích za platební účty byly přesné, jasné a porovnatelné. Tato směrnice by proto měla stanovit společné požadavky na prezentaci sdělení informací o poplatcích a výpis poplatků s cílem zajistit, aby byly pro spotřebitele srozumitelné a porovnatelné. V každém členském státě by měl být ve všech sděleních informací o poplatcích a výpisech poplatků dodržován stejný formát, pořadí položek a nadpisy, aby se spotřebitelům umožnilo porovnání těchto dvou dokumentů, čímž se dosáhne maximálního porozumění a využití uvedených informací. Sdělení informací o poplatcích a výpis poplatků by měly být jasně rozeznatelné od jiných sdělení. Měly by být identifikovány společným symbolem.
- (17) Aby bylo zajištěno jednotné použití platné terminologie na úrovni EU v rámci Unie, měly by členské státy poskytovatelům platebních služeb uložit povinnost používat při komunikaci se spotřebiteli platnou terminologii na úrovni EU spolu se zbývající vnitrostátní standardizovanou terminologií identifikovanou v prozatímním seznamu, včetně sdělení informací o poplatcích a výpisu poplatků. S výjimkou sdělení informací o poplatcích a výpisu poplatků smějí poskytovatelé platebních služeb k označení služeb používat obchodní značky.
- (18) Srovnávací internetové stránky představují pro spotřebitele efektivní prostředek, jak z jednoho místa posoudit kvalitu různých nabídek platebních účtů. Mohou dosáhnout správné rovnováhy mezi potřebou toho, aby informace byly jasné a stručné, nicméně úplné, díky tomu, že uživatelům umožní získat podrobnější informace, mají-li o ně zájem. Mohou také snížit náklady na vyhledávání, protože spotřebitelé nebudou muset shromažďovat informace odděleně od jednotlivých poskytovatelů platebních služeb zvlášť.
- (19) Za účelem získání nestranných informací o bankovních poplatcích by spotřebitelé měli mít přístup ke srovnávacím internetovým stránkám, jež jsou provozně nezávislé na poskytovatelích platebních služeb. Členské státy by proto měly zajistit, aby na

jejich území byla spotřebitelům k dispozici alespoň jedna taková internetová stránka. Tyto srovnávací internetové stránky mohou provozovat příslušné orgány, jiné veřejné orgány a/nebo akreditované soukromé subjekty. Členské státy by měly zavést systém dobrovolné akreditace, který soukromým provozovatelům srovnávacích internetových stránek umožní požádat o akreditaci v souladu se stanovenými kritérii kvality. Srovnávací internetová stránka provozovaná příslušným orgánem nebo jiným veřejným orgánem by měla být zřízena v případě, že nedošlo k akreditaci soukromě provozované internetové stránky. Tyto internetové stránky by rovněž měly splňovat kritéria kvality.

- (20) Je běžnou praxí poskytovatelů platebních služeb nabízet platební účet v balíčku s jinými finančními produkty či službami. Tato praxe může být pro poskytovatele platebních služeb prostředkem, jak diverzifikovat svou nabídku a vzájemně soutěžit, a v konečném důsledku může být pro spotřebitele prospěšná. Studie Komise o praktikách vázání produktů v odvětví finančních služeb, provedená v roce 2009, jakož i příslušné konzultace a stížností spotřebitelů nicméně ukázaly, že poskytovatelé platebních služeb někdy bankovní účty nabízejí v balíčku s produkty, které si spotřebitelé nevyžádali a které nejsou pro platební účet nezbytné, například pojištění domácnosti. Kromě toho bylo konstatováno, že tyto praktiky mohou snížit transparentnost a porovnatelnost cen, omezit nákupní možnosti spotřebitelů a negativně ovlivnit jejich mobilitu. Členské státy by proto měly zajistit, aby v případě, že poskytovatelé platebních služeb nabízejí platební účet v balíčku s jinými produkty, byly spotřebitelům poskytnuty informace o příslušných poplatcích za platební účet a za každou další finanční službu zahrnutou v balíčku zvlášť. Tyto povinnosti by se neměly vztahovat na služby, které jsou přirozeně spojené s používáním platebního účtu, jako jsou výběr hotovosti, bezhotovostní převody nebo platební karty. Tyto služby by proto měly být z oblasti působnosti tohoto ustanovení vyloučeny.
- (21) Spotřebitelé jsou motivováni ke změně účtu, pouze pokud tento proces neznamená přílišnou administrativní a finanční zátěž. Postup pro změnu platebních účtů a přechod k jinému poskytovateli platebních služeb by měl být jasný a rychlý. Případné poplatky účtované poskytovateli platebních služeb v souvislosti se službou změny účtu by měly odpovídat skutečným nákladům, které poskytovatelům platebních služeb vzniknou. V zájmu pozitivního dopadu na hospodářskou soutěž by změna účtu měla být usnadněna rovněž na přeshraniční úrovni. Vzhledem k tomu, že přeshraniční změna účtu by mohla být složitější než změna v rámci jednoho státu a mohla by od poskytovatelů platebních služeb vyžadovat, aby přizpůsobili a upravili své interní postupy, je třeba pro přeshraniční změnu účtu stanovit delší lhůty. Nutnost zachovat různé lhůty by měla být posouzena v rámci přezkumu navrhované směrnice.
- (22) Proces změny účtu by měl být pro spotřebitele co nejjednodušší. Členské státy by proto měly zajistit, aby přijímající poskytovatel platebních služeb odpovídal za zahájení a řízení tohoto procesu jménem spotřebitele.
- (23) Spotřebitelé by měli mít možnost požádat přijímajícího poskytovatele platebních služeb, aby převedl všechny nebo některé opakující se platby a zbývající zůstatek, nejlépe při jednom jednání s přijímajícím poskytovatelem platebních služeb. Za tímto účelem by spotřebitelé měli mít možnost podepsat jedno zmocnění, kterým se uděluje souhlas s uvedenými úkoly. Předtím, než toto zmocnění vydá, by měl být spotřebitel informován o všech fázích postupu nutného k dokončení změny účtu.
- (24) Aby byla změna účtu úspěšná, je nutná spolupráce převádějícího poskytovatele platebních služeb. Převádějící poskytovatel platebních služeb by měl přijímajícímu

poskytovateli platebních služeb poskytnout veškeré informace, které považuje za nezbytné k obnovení opakujících se plateb na novém platebním účtu. Tyto informace by však neměly překročit rámec toho, co je nutné k provedení změny účtu a přijímající poskytovatel platebních služeb by neměl požadovat nadbytečné informace.

- (25) Spotřebitelé by neměli být postiženi sankcemi či jinou finanční škodou způsobenými chybným směřováním příchozích úhrad nebo inkas. To je obzvláště důležité u některých kategorií plátce a příjemce, jako jsou společnosti veřejných služeb, které využívají elektronické prostředky (např. databáze) k ukládání údajů o účtech spotřebitelů a provádějí četné periodické transakce s velkým počtem spotřebitelů.
- (26) Členské státy by měly zaručit, že spotřebitelé, kteří si chtějí otevřít platební účet, nebudou diskriminováni na základě své státní příslušnosti nebo místa pobytu. I když je důležité, aby poskytovatelé platebních služeb zajistili, že jejich zákazníci nevyužívají finanční systém k nezákonným účelům, jako jsou podvody, praní peněz nebo financování terorismu, neměli by klást překážky spotřebitelům, kteří chtějí využívat výhod jednotného trhu přeshraničním nákupem platebních účtů.
- (27) Spotřebitelé, kteří legálně pobývají v Unii a nemají v určitém členském státě platební účet, by měli mít možnost si v uvedeném členském státě otevřít a používat platební účet se základními prvky. Aby byl zajištěn co nejširší přístup k takovým účtům, spotřebitelé by k nim měli mít přístup bez ohledu na svou finanční situaci, včetně případů nezaměstnanosti nebo osobního bankrotu, a místo svého pobytu. Právo na přístup k platebnímu účtu se základními prvky v kterémkoli členském státě by navíc mělo být poskytnuto v souladu s požadavky stanovenými ve směrnici Evropského parlamentu a Rady 2005/60/ES ze dne 26. října 2005 o předcházení zneužití finančního systému k praní peněz a financování terorismu¹⁶, zejména pokud jde o postupy hloubkové kontroly klienta.
- (28) Členské státy by měly zajistit, aby alespoň jeden poskytovatel platebních služeb nabízel spotřebitelům platební účet se základními prvky. Přístup by neměl být nepřiměřeně obtížný a neměl by spotřebitelům způsobovat nepřiměřeně vysoké náklady. V tomto ohledu by členské státy měly vzít v úvahu faktory, jako je umístění určených poskytovatelů platebních služeb na jejich území. Aby se minimalizovalo riziko finančního vyloučení spotřebitelů, měly by členské státy zlepšit vzdělávání ve finanční oblasti, včetně školního vzdělávání, a bojovat s nadměrnou zadlužeností. Členské státy by také měly podporovat iniciativy poskytovatelů platebních služeb směřující k poskytování platebních účtů se základními prvky v kombinaci s finančním vzděláváním.
- (29) Spotřebitelé, kteří si přejí využít svého práva na přístup k základnímu platebnímu účtu, by již neměli mít jiný platební účet na stejném území. Pokud ke zjištění toho, zda spotřebitel již má platební účet, není možné využít elektronické systémy, měli by poskytovatelé platebních služeb přijmout prohlášení spotřebitele jako spolehlivý prostředek ověření, že není již držitelem platebního účtu.
- (30) Spotřebitelům by měl být zaručen přístup k řadě základních platebních služeb, pro něž členské státy určí minimální počet operací způsobem, který by měl zohledňovat potřeby spotřebitelů a obchodní praxi v dotčeném členském státě. Nad rámec tohoto seznamu minimálních služeb mohou banky uplatňovat své standardní poplatky. Služby spojené se základními platebními účty by měly zahrnovat funkci vkládání a výběru

¹⁶ Úř. věst. L 309, 25.11.2005, s. 15.

finančních prostředků. Spotřebitelé by měli mít možnost provádět základní platební transakce, jako je obdržení příjmů nebo pobírání dávek, úhrada faktur nebo daní a nákup zboží a služeb, mimo jiné prostřednictvím inkasa, úhrad a používání platební karty. Tyto služby by měly umožňovat nákup zboží a služeb online a měly by spotřebitelům poskytnout možnost zadávat platební příkazy prostřednictvím internetového bankovníctví poskytovatele platebních služeb, pokud je k dispozici. Platební účet se základními prvky by však neměl být omezen na použití online, protože to by vytvořilo překážku pro spotřebitele bez přístupu k internetu. Spotřebitelům s platebním účtem se základními rysy by neměl být umožněn přístup k přečerpaní. Členské státy však mohou poskytovatelům platebních služeb povolit, aby v souvislosti s platebními účty se základními prvky poskytovali funkci „polštáře“ pro velmi malé částky.

- (31) Aby se zajistilo, že základní platební účty budou přístupné co nejširšímu okruhu spotřebitelů, měly by být nabízeny bezplatně nebo za přiměřený poplatek. Jakékoli dodatečné poplatky účtované spotřebitelům za nedodržení podmínek stanovených ve smlouvě by rovněž měly být přiměřené. Členské státy by měly určit, co představuje přiměřený poplatek, podle vnitrostátní situace. V zájmu zajištění jednotnosti a efektivity při uplatňování zásady přiměřených poplatků by Evropský orgán pro bankovníctví měl být pověřen vydáváním pokynů ohledně obecných kritérií stanovených v této směrnici.
- (32) Poskytovatel platebních služeb by měl odmítnout zřízení platebního účtu se základními prvky nebo ukončit smlouvu na takový účet pouze za zvláštních okolností, jako je nedodržení právních předpisů o praní peněz a financování terorismu nebo o předcházení a vyšetřování trestné činnosti. I v takových případech lze odmítnutí odůvodnit pouze tím, že spotřebitel nespĺňuje ustanovení uvedených předpisů, nikoli tím, že postup kontroly dodržení těchto předpisů je příliš náročný či nákladný.
- (33) Členské státy a poskytovatelé platebních služeb by měli spotřebitelům poskytnout jasné a srozumitelné informace o právu na bankovní účet se základními prvky. Tyto informace by měly zahrnovat hlavní prvky a podmínky pro používání účtu a také kroky, které by měli spotřebitelé provést k využití svého práva na zřízení platebního účtu se základními prvky. Spotřebitelé by měli být zejména informováni o tom, že pro přístup k platebnímu účtu se základními prvky není povinné zakoupení doplňkových služeb.
- (34) Členské státy by měly určit příslušné orgány oprávněné k zajištění prosazování této směrnice, jimž jsou uděleny vyšetřovací a donucovací pravomoci. Určené příslušné orgány musí mít odpovídající zdroje k výkonu svých úkolů. Členské státy by měly mít možnost pověřit různé příslušné orgány, aby tyto orgány vymáhaly plnění rozsáhlé šíře povinností stanovených touto směrnicí.
- (35) Spotřebitelé by měli mít přístup k účinným a účelným postupům mimosoudního zjednávání nápravy pro řešení sporů vyplývajících z práv a povinností stanovených touto směrnicí. Pokud se týká relevantních smluvních sporů, je tento přístup již zajištěn směrnicí 2013/.../EU. Spotřebitelé by však měli mít rovněž přístup k mimosoudním postupům zjednávání nápravy v případě předsmuvních sporů týkajících se práv a povinností stanovených touto směrnicí, např. když je jim odepřen přístup k platebnímu účtu se základními prvky. Pro splnění ustanovení této směrnice je třeba zpracovávat osobní údaje spotřebitelů. Toto zpracování se řídí směrnicí

Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES ze dne 24. října 1995 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů¹⁷. Tato směrnice by proto měla být v souladu s pravidly stanovenými ve směrnici 95/46/ES a ve vnitrostátních právních předpisech, které je provádějí.

- (36) Za účelem dosažení cílů stanovených v této směrnici by měla být na Komisi přenesena pravomoc přijímat akty v souladu s článkem 290 Smlouvy, pokud jde o určení standardizované terminologie na úrovni EU týkající se platebních služeb, jež jsou společné několika členským státům, a související definice těchto termínů.
- (37) V zájmu zajištění jednotných podmínek k provedení této směrnice by měly být Komisi svěřeny prováděcí pravomoci. Tyto pravomoci se týkají definice formátu sdělení informací o poplatcích, jeho společného symbolu a pořadí, v němž mají být služby v něm uvedené prezentovány, jakož i formátu výpisu poplatků, jeho společného symbolu a pořadí, v němž mají být služby v něm uvedené prezentovány. Tyto pravomoci by měly být vykonávány v souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 182/2011 ze dne 16. února 2011, kterým se stanoví pravidla a obecné zásady způsobu, jakým členské státy kontrolují Komisi při výkonu prováděcích pravomocí.
- (38) Do tří let od vstupu této směrnice v platnost a poté každé dva roky by členské státy měly získat spolehlivé roční statistiky o fungování opatření zavedených touto směrnicí. Členské státy by měly využít jakékoli relevantní zdroje informací a sdělit tyto informace Komisi.
- (39) Pět let po vstupu této směrnice v platnost by měl být proveden její přezkum s cílem zohlednit vývoj na trhu, jako je například vznik nových druhů platebních účtů a platebních služeb, vývoj v jiných oblastech právních předpisů Unie a zkušenosti členských států. Tento přezkum by měl posoudit, zda zavedená opatření zlepšila porozumění poplatkům za platební účty ze strany spotřebitelů a porovnatelnost platebních účtů a zda usnadnila změnu účtů. Měl by také určit, kolik základních platebních účtů bylo otevřeno, včetně těch, které si otevřeli spotřebitelé, kteří dříve bankovní účet neměli. Měl by rovněž posoudit, zda mají být prodloužené lhůty pro poskytovatele platebních služeb, kteří provádějí přeshraniční změnu účtů, zachovány po delší období. Dále by měl posoudit, zda jsou ustanovení o informacích, které mají poskytovatelé platebních služeb sdělit, když nabízejí produkty v balíčcích, dostatečná a zda jsou zapotřebí dodatečná opatření. Komise by měla předložit zprávu Evropskému parlamentu a Radě, případně doprovázenou legislativním návrhem.
- (40) Tato směrnice ctí základní práva a dodržuje zásady uznané Listinou základních práv Evropské unie.
- (41) V souladu se společným politickým prohlášením členských států a Komise k informativním dokumentům ze dne 28. září 2011¹⁸ se členské státy zavázaly v odůvodněných případech přikládat k oznámení svých prováděcích opatření jeden či více dokumentů vysvětlujících vztah mezi prvky směrnice a odpovídajícími částmi vnitrostátních prováděcích nástrojů. V případě této směrnice považuje zákonodárce předložení těchto dokumentů za odůvodněné,

¹⁷ Úř. věst. L 281, 23.11.1995, s. 31.

¹⁸ Úř. věst. C 369, 17.12.2011, s. 14.

PŘIJALY TUTO SMĚRNICI:

KAPITOLA I

PŘEDMĚT, OBLAST PŮSOBNOSTI A DEFINICE

Článek 1

Předmět a oblast působnosti

1. Tato směrnice stanoví pravidla týkající se transparentnosti a porovnatelnosti poplatků účtovaných spotřebitelům za jejich platební účty vedené v Evropské unii a poskytované poskytovateli platebních služeb umístěnými v Unii a pravidla týkající se změny platebních účtů v Unii.
2. Tato směrnice rovněž definuje rámec pro pravidla a podmínky, v souladu s nimiž členské státy zaručí spotřebitelům právo otevřít si a používat v Unii platební účty se základními prvky.
3. Otevření a používání platebního účtu se základními prvky podle této směrnice musí být v souladu s ustanoveními kapitoly II směrnice 2005/60/ES.
4. Tato směrnice se použije na poskytovatele platebních služeb umístěné v Unii.

Článek 2

Definice

Pro účely této směrnice platí tyto definice:

- a) „spotřebitelem“ se rozumí jakákoli fyzická osoba, jež jedná za účelem, který nelze považovat za provozování jejího obchodu, živnosti nebo řemesla anebo výkonu jejího svobodného povolání;
- b) „platebním účtem“ se rozumí účet vedený na jméno jednoho nebo více uživatelů platebních služeb, který je využíván k provádění platebních transakcí;
- c) „platební službou“ se rozumí platební služba podle definice v čl. 4 bodě 3 směrnice 2007/64/ES;
- d) „platební transakcí“ se rozumí úkon uložení, převodu nebo výběru peněžních prostředků, ať už z podnětu plátce nebo příjemce, bez ohledu na jakékoli související povinnosti mezi plátcem a příjemcem;
- e) „poskytovatelem platebních služeb“ se rozumí poskytovatel platebních služeb podle definice v čl. 4 bodě 9 směrnice 2007/64/ES;
- f) „platebním prostředkem“ se rozumí platební prostředek podle definice v čl. 4 bodě 23 směrnice 2007/64/ES;
- g) „převádějícím poskytovatelem platebních služeb“ se rozumí poskytovatel platebních služeb, od něhož se převádějí údaje o všech nebo některých opakujících se platbách;
- h) „přijímajícím poskytovatelem platebních služeb“ se rozumí poskytovatel platebních služeb, jemuž se převádějí údaje o všech nebo některých opakujících se platbách;
- i) „plátcem“ se rozumí fyzická nebo právnická osoba, která je majitelem platebního účtu a umožní platební příkaz z tohoto platebního účtu, nebo

v případě neexistence platebního účtu plátce fyzická nebo právnická osoba, která dá platební příkaz ve prospěch platebního účtu příjemce.

- j) „příjemcem“ se rozumí fyzická nebo právnická osoba, která je zamýšleným příjemcem peněžních prostředků, jež jsou předmětem platební transakce;
- k) „poplatky“ se rozumí případné poplatky splatné ze strany spotřebitele poskytovateli platebních služeb za poskytování platebních služeb nebo za transakce prováděné na platebním účtu;
- l) „trvalým nosičem“ se rozumí jakýkoli nástroj, který umožňuje spotřebiteli nebo poskytovateli platebních služeb ukládat informace určené jemu osobně, a to způsobem vhodným pro jejich budoucí použití, po dobu přiměřenou jejich účelu, a který umožňuje reprodukci uložených informací v nezměněném stavu;
- m) „změnou účtu“ se rozumí převod informací o všech nebo některých trvalých příkazech pro úhrady, opakující se inkasa a opakující se příchozí úhrady prováděné na platební účet, od jednoho poskytovatele platebních služeb k druhému, prováděný základě žádosti spotřebitele, a to buď s převodem kladného zůstatku z jednoho platebního účtu na druhý nebo zrušením předchozího účtu anebo bez takového převodu nebo zrušení;
- n) „inkasem“ se rozumí platební služba odepisující určitou částku z platebního účtu plátce, při níž podnět k platební transakci dává příjemce na základě souhlasu plátce;
- o) „úhradou“ se rozumí vnitrostátní nebo přeshraniční platební služba za účelem připsání částky na platební účet příjemce prostřednictvím platební transakce nebo řady platebních transakcí z platebního účtu plátce provedených na základě pokynů plátce poskytovatelem platebních služeb, u něhož má plátce veden platební účet;
- p) „trvalým příkazem“ se rozumí služba, která v pravidelných intervalech připisuje částky na platební účet příjemce prostřednictvím řady platebních transakcí z platebního účtu plátce provedených na základě pokynů plátce poskytovatelem platebních služeb, u něhož má plátce veden platební účet;
- q) „peněžními prostředky“ se rozumí bankovky, mince a bezhotovostní peníze, jakož i elektronické peníze podle definice v čl. 2 odst. 2 směrnice 2009/110/ES¹⁹;
- r) „rámcovou smlouvou“ se rozumí smlouva o platebních službách, kterou se řídí budoucí provádění jednotlivých a po sobě následujících platebních transakcí a která může obsahovat povinnosti a podmínky pro zřízení platebního účtu.

¹⁹ Úř. věst. L 267, 10.10.2009, s. 7.

KAPITOLA II

POROVNATELNOST POPLATKŮ SPOJENÝCH S PLATEBNÍMI ÚČTY

Článek 3

Seznam nejrepresentativnějších zpoplatněných platebních služeb na vnitrostátní úrovni a standardizovaná terminologie

1. Členské státy zajistí, aby příslušné orgány uvedené v článku 20 vypracovaly prozatímní seznam nejméně 20 platebních služeb představujících alespoň 80 % nejrepresentativnějších zpoplatněných platebních služeb na vnitrostátní úrovni. Seznam pro každou z identifikovaných služeb obsahuje termíny a definice.
2. Pro účely odstavce 1 příslušné orgány zohlední služby:
 - 1) které spotřebitelé ve vztahu ke svému platebnímu účtu nejvíce využívají;
 - 2) které spotřebitelům jednotlivě vytvářejí nejvyšší náklady;
 - 3) které spotřebitelům vytvářejí nejvyšší celkové náklady;
 - 4) které poskytovatelům platebních služeb jednotlivě vytvářejí nejvyšší zisk;
 - 5) které poskytovatelům platebních služeb vytvářejí nejvyšší celkový zisk.Evropský orgán pro bankovníctví vypracuje na pomoc příslušným orgánům pokyny podle článku 16 nařízení (EU) č. 1093/2010.
3. Členské státy oznámí Komisi prozatímní seznamy podle odstavce 1 do šesti měsíců od vstupu této směrnice v platnost.
4. Komise je zmocněna k přijímání aktů v přenesené pravomoci v souladu s článkem 24, pokud jde o stanovení standardizované terminologie EU pro ty platební služby, které jsou společné alespoň pro většinu členských států, na základě prozatímních seznamů předložených podle odstavce 3. Standardizovaná terminologie EU obsahuje společné termíny a definice týkající se společných služeb.
5. Po zveřejnění aktů v přenesené pravomoci uvedených v odstavci 4 v *Úředním věstníku Evropské unie* každý členský stát neprodleně začlení standardizovanou terminologii EU přijatou podle odstavce 4 do prozatímního seznamu uvedeného v odstavci 1 a tento seznam zveřejní.

Článek 4

Sdělení informací o poplatcích a glosář

1. Členské státy zajistí, aby před uzavřením smlouvy o platebním účtu se spotřebitelem poskytovatelé platebních služeb poskytli spotřebiteli sdělení informací o poplatcích obsahující seznam nejrepresentativnějších služeb uvedených v čl. 3 odst. 5 a odpovídající poplatky za každou službu.
2. Pokud jsou jedna nebo více platebních služeb uvedených v odstavci 1 nabízeny v rámci balíčku finančních služeb, uvede se ve sdělení informací o poplatcích, které služby uvedené v odstavci 1 jsou obsaženy v balíčku, poplatek za celý balíček a poplatek za jakoukoli službu, která není uvedena v odstavci 1.

3. Nahoře na první straně sdělení informací o poplatcích musí být jasně uveden název „Sdělení informací o poplatcích“ spolu se společným symbolem, aby se tento dokument odlišil od jiné dokumentace.
4. Členské státy zajistí, aby poskytovatelé platebních služeb poskytli spotřebitelům glosář a související definice týkající se alespoň seznamu platebních služeb uvedených v odstavci 1.
5. Členské státy uloží poskytovatelům platebních služeb povinnost zajistit, aby byl glosář vypracován v jasném, jednoznačném a nikoli odborném jazyce.
6. Poskytovatelé platebních služeb zpřístupní sdělení informací o poplatcích a glosář kdykoli a zdarma na trvalém nosiči v prostorách přístupných pro spotřebitele, jakož i v elektronické podobě na svých internetových stránkách.
7. Komise je zmocněna k přijímání prováděcích aktů v souladu s článkem 26 za účelem definování formátu sdělení informací o poplatcích, jeho společného symbolu a pořadí, ve kterém jsou služby uvedené v čl. 3 odst. 5 prezentovány ve sdělení informací o poplatcích.

Článek 5 **Výpis poplatků**

1. Členské státy zajistí, aby poskytovatelé platebních služeb poskytovali spotřebiteli alespoň jednou ročně výpis všech poplatků účtovaných za jeho platební účet.
2. Výpis uvedený v odstavci 1 musí obsahovat tyto informace:
 - a) jednotkový poplatek účtovaný za každou službu, počet použití dané služby během příslušného období a datum, kdy byla služba použita;
 - b) celkovou výši poplatků účtovaných za každou službu poskytnutou během příslušného období;
 - c) celkovou výši poplatků účtovaných za všechny služby poskytnuté během příslušného období.
3. Nahoře na první straně výpisu musí být jasně uveden název „Výpis poplatků“ spolu se společným symbolem, aby se tento dokument odlišil od jiné dokumentace.
4. Komise je zmocněna k přijímání prováděcích aktů v souladu s článkem 26 za účelem definování formátu výpisu poplatků, jeho společného symbolu a pořadí, ve kterém jsou služby uvedené v čl. 3 odst. 5 prezentovány ve výpisu poplatků.

Článek 6 **Smluvní a obchodní informace**

1. Členské státy zajistí, aby poskytovatelé platebních služeb ve svých smluvních a obchodních informacích používali tam, kde je to na místě, termíny a definice obsažené v seznamu nejrepresentativnějších platebních služeb uvedených v čl. 3 odst. 5.
2. Poskytovatelé platebních služeb mohou ve svých smluvních a obchodních informacích k označení svých služeb využívat obchodní značky pod podmínkou, že je-li to na místě, identifikují odpovídající termín v seznamu uvedeném v čl. 3 odst. 5.

Poskytovatelé platebních služeb nesmí používat obchodní značky ve sdělení informací o poplatcích ani ve výpisu poplatků.

Článek 7

Srovnávací internetové stránky

1. Členské státy zajistí, aby spotřebitelé měli na vnitrostátní úrovni přístup nejméně k jedné internetové stránce porovnávající poplatky, které poskytovatelé platebních služeb účtují za služby nabízené k platebním účtům, v souladu s odstavci 2 a 3.
2. Členské státy zřídí systém dobrovolné akreditace pro internetové stránky provozované soukromými subjekty a porovnávající poplatky účtované poskytovateli platebních služeb za služby nabízené k platebním účtům. Za účelem získání akreditace musí srovnávací internetové stránky provozované soukromými subjekty:
 - a) být provozně nezávislé na jakémkoli poskytovateli platebních služeb;
 - b) používat jednoduchý jazyk a je-li to na místě, termíny uvedené v čl. 3 odst. 5;
 - c) poskytovat aktuální informace;
 - d) poskytovat dostatečně široký přehled o trhu s platebními účty;
 - e) provozovat účinný postup šetření a vyřizování stížností.
3. Pokud není podle odstavce 2 akreditována žádná internetová stránka, členské státy zajistí, aby byla zřízena internetová stránka provozovaná příslušným orgánem uvedeným v článku 20 nebo kterýmkoli jiným příslušným veřejným orgánem. Pokud internetová stránka podle odstavce 2 byla akreditována, členské státy se mohou rozhodnout zřídit další internetovou stránku provozovanou příslušným orgánem uvedeným v článku 20 nebo kterýmkoli jiným příslušným veřejným orgánem. Internetové stránky provozované příslušným orgánem podle odstavce 1 musí dodržovat ustanovení odst. 2 písm. a) až e).
4. Členské státy si ponechají právo odmítnout nebo odejmout soukromým subjektům akreditaci v případě nedodržení povinností uvedených v odstavci 2.
5. Členské státy zajistí, aby spotřebitelé měli k dispozici přiměřené informace o internetových stránkách uvedených v odstavci 1. To zahrnuje udržování veřejně přístupného registru akreditovaných srovnávacích internetových stránek, je-li to na místě.

Článek 8

Účty nabízené v balíčcích

1. Členské státy zajistí, aby v případě, že je platební účet nabízen spolu s jinou službou nebo produktem jako součást balíčku, poskytovatel platebních služeb informoval spotřebitele o tom, zda je možné zakoupit si platební účet odděleně, a poskytl odděleně informace o nákladech a poplatcích spojených s každým produktem a službou nabízenými v rámci balíčku.
2. Odstavec 1 se nepoužije, jestliže jsou spolu s platebním účtem nabízeny pouze platební služby podle definice v čl. 4 bodě 3 směrnice 2007/64/ES.

KAPITOLA III ZMĚNA ÚČTU

Článek 9

Poskytování služby změny účtu

Členské státy zajistí, aby poskytovatelé platebních služeb poskytli službu změny účtu podle článku 10 každému spotřebiteli, jemuž vede platební účet poskytovatel platebních služeb umístěný v Unii.

Článek 10

Služba změny účtu

1. Členské státy zajistí, aby službu změny účtu zahajoval přijímající poskytovatel platebních služeb a aby byla poskytována v souladu s pravidly stanovenými v odstavcích 2 až 7.
2. Službu změny účtu zahájí přijímající poskytovatel platebních služeb. Přijímající poskytovatel platebních služeb si od spotřebitele vyžádá písemné zmocnění k provedení služby změny účtu. Toto zmocnění umožní spotřebiteli poskytnout konkrétní souhlas s tím, aby převádějící poskytovatel platebních služeb provedl každý z úkolů uvedených v odst. 3 písm. e) a f), a poskytnout konkrétní souhlas s tím, aby přijímající poskytovatel platebních služeb provedl každý z úkolů uvedených v odst. 4 písm. c) a d) a v odstavci 5. Zmocnění spotřebiteli umožní, aby si konkrétně vyžádal předání informací uvedených v odst. 3 písm. a) a b) převádějícím poskytovatelem platebních údajů. Ve zmocnění se rovněž uvede datum, počínaje kterým mají být opakující se platby prováděny z účtu otevřeného u přijímajícího poskytovatele platebních služeb.
3. Do jednoho pracovního dne od přijetí zmocnění uvedeného v odstavci 2 požádá přijímající poskytovatel platebních služeb převádějícího poskytovatele platebních služeb, aby provedl tyto úkoly:
 - a) předal přijímajícímu poskytovateli platebních služeb a případně také spotřebiteli, pokud si to spotřebitel konkrétně vyžádal podle odstavce 2, seznam všech stávajících trvalých příkazů pro úhrady a povolení k inkasu vydaných dlužníkem;
 - b) předal přijímajícímu poskytovateli platebních služeb a případně také spotřebiteli, pokud si to spotřebitel konkrétně vyžádal podle odstavce 2, dostupné informace o příchozích úhradách a o inkasech provedených z podnětu věřitele, jež byly na účtu spotřebitele provedeny během předchozích 13 měsíců;
 - c) předal přijímajícímu poskytovateli platebních služeb veškeré další informace, které přijímající poskytovatel platebních služeb považuje za nezbytné k provedení změny účtu;
 - d) v případě, že převádějící poskytovatel platebních služeb nemá systém umožňující automatické přesměrování trvalých příkazů a inkas na účet spotřebitele u přijímajícího poskytovatele platebních služeb, zrušil trvalé příkazy a přestal přijímat inkasa k datu uvedenému ve zmocnění;

- e) v den určený spotřebitelem převedl případné zbývající kladné saldo na účet otevřený nebo vedený u přijímajícího poskytovatele platebních služeb, pokud spotřebitel poskytl konkrétní souhlas podle odstavce 2 a
 - f) v den určený spotřebitelem zrušil účet vedený u převádějího poskytovatele platebních služeb, pokud spotřebitel poskytl konkrétní souhlas podle odstavce 2.
4. Po obdržení informací vyžádaných od převádějího poskytovatele platebních služeb uvedených v odstavci 3 přijímající poskytovatel platebních služeb provede tyto úkoly:
- a) do sedmi kalendářních dnů zřídí trvalé příkazy pro úhrady požadované spotřebitelem a ode dne uvedeného ve zmocnění je provádí;
 - b) ode dne uvedeného ve zmocnění přijímá inkasa;
 - c) pokud spotřebitel poskytl konkrétní souhlas podle odstavce 2, poskytne plátcům provádějíím opakující se úhrady na platební účet spotřebitele údaje o účtu spotřebitele vedeném u přijímajícího poskytovatele platebních služeb. Jestliže přijímající poskytovatel platebních služeb nemá k dispozici všechny informace, které potřebuje k informování plátce, požádá o chybějící informace spotřebitele nebo převádějího poskytovatele platebních služeb;
 - d) pokud spotřebitel poskytl konkrétní souhlas podle odstavce 2, poskytne příjemcům využívajícíím inkaso k výběru peněžních prostředků z účtu spotřebitele údaje o účtu spotřebitele vedeném u přijímajícího poskytovatele platebních služeb a uvede datum, od kterého se začnou přijímat inkasa z tohoto účtu. Jestliže přijímající poskytovatel platebních služeb nemá k dispozici všechny informace, které potřebuje k informování příjemce, požádá o chybějící informace spotřebitele nebo převádějího poskytovatele platebních služeb;
 - e) pokud se spotřebitel rozhodne poskytnout informace uvedené v písmenech c) a d) osobně, poskytne spotřebiteli standardní dopisy obsahující údaje o novém účtu a o počátečním datu uvedeném ve zmocnění.
5. Pokud spotřebitel poskytl konkrétní souhlas podle odstavce 2, přijímající poskytovatel platebních služeb může provádět veškeré další úkoly nezbytné k provedení změny účtu.
6. Po obdržení žádosti od přijímajícího poskytovatele platebních služeb převádějí poskytovatel platebních služeb provede tyto úkoly:
- a) do sedmi kalendářních dnů od přijetí žádosti zašle přijímajícímu poskytovateli platebních služeb informace uvedené v odst. 3 písm. a), b) a c);
 - b) v případě, že převádějí poskytovatel platebních služeb nemá systém umožňující automatické přesměrování trvalých příkazů a inkas na účet spotřebitele u přijímajícího poskytovatele platebních služeb, zruší trvalé příkazy a přestane přijímat inkasa z platebního účtu k datu, které si vyžádá přijímající poskytovatel platebních služeb;
 - c) převede zbývající kladný zůstatek na platebním účtu na účet vedený u přijímajícího poskytovatele platebních služeb;
 - d) zruší platební účet;

- e) provede veškeré další úkoly nezbytné k provedení změny účtu podle odstavce 5.
7. Aniž je dotčen čl. 55 odst. 2 směrnice 2007/64/ES, převádějí poskytovatel platebních služeb nesmí před datem dohodnutým s přijímajícím poskytovatelem platebních služeb blokovat platební prostředky.
8. Členské státy zajistí, aby se ustanovení odstavců 1 až 7 použila i v případě, že službu změny účtu zahájí poskytovatel platebních služeb umístěný v jiném členském státě.
9. V případě uvedeném v odstavci 8 se lhůty uvedené v odstavcích 3, 4 a 6 zdvojnásobí. Toto ustanovení podléhá přezkumu podle článku 27.

Článek 11

Poplatky spojené se službou změny účtu

1. Členské státy zajistí, aby spotřebitelé měli bezplatný přístup ke svým osobním informacím o stávajících trvalých příkazech a inkasech v držení buď převádějího nebo přijímajícího poskytovatele platebních služeb.
2. Členské státy zajistí, aby převádějí poskytovatel platebních služeb poskytl informace požadované přijímajícím poskytovatelem platebních služeb podle čl. 10 odst. 6 písm. a), aniž by za ně spotřebiteli nebo přijímajícímu poskytovateli platebních služeb účtoval poplatek.
3. Členské státy zajistí, aby případné poplatky uplatňované převádějí poskytovatelem platebních služeb vůči spotřebiteli za zrušení u něj vedeného platebního účtu byly určeny v souladu s čl. 45 odst. 2 směrnice 2007/64/ES.
4. Členské státy zajistí, aby případné poplatky uplatňované převádějí nebo přijímajícím poskytovatelem platebních služeb vůči spotřebiteli za jakékoli služby poskytované podle článku 10 jiné než služby uvedené v odstavcích 1 až 3 byly přiměřené a odpovídaly skutečným nákladům daného poskytovatele platebních služeb.

Článek 12

Finanční ztráta pro spotřebitele

1. Členské státy zajistí, aby veškeré finanční ztráty, které spotřebiteli vzniknou v důsledku toho, že poskytovatel platebních služeb zapojený do procesu změny účtu nesplnil své povinnosti podle článku 10, byly tímto poskytovatelem platebních služeb uhrazeny.
2. Spotřebitelé nenesou žádné finanční ztráty vzniklé v důsledku chyb nebo zpoždění při aktualizaci údajů týkajících se jejich platebního účtu plátcem nebo příjemcem.

Článek 13

Informace o službě změny účtu

1. Členské státy zajistí, aby poskytovatelé platebních služeb poskytli spotřebitelům tyto informace o službě změny účtu:
- a) úlohy převádějího a přijímajícího poskytovatele platebních služeb v každé fázi procesu změny účtu, jak jsou uvedeny v článku 10;
- b) časový rámec pro dokončení příslušných fází;

- c) případné poplatky účtované za změnu účtu;
 - d) veškeré informace, o jejichž poskytnutí bude spotřebitel požádán;
 - e) systém alternativních postupů pro řešení sporů uvedený v článku 21.
2. Informace se poskytnou bezplatně na trvalém nosiči na všech pobočkách poskytovatelů platebních služeb přístupných pro spotřebitele a jsou trvale k dispozici v elektronické podobě na jejich internetových stránkách.

KAPITOLA IV PŘÍSTUP K PLATEBNÍM ÚČTŮM

Článek 14

Zákaz diskriminace

Členské státy zajistí, aby spotřebitelé, kteří legálně pobývají v Unii, nebyli diskriminováni z důvodu své státní příslušnosti nebo místa bydliště, když žádají o platební účet v Unii nebo k němu přistupují.

Článek 15

Právo na přístup k platebnímu účtu se základními prvky

1. Členské státy zajistí, aby alespoň jeden poskytovatel platebních služeb na jejich území nabízel spotřebitelům platební účet se základními prvky. Členské státy zajistí, aby platební účty se základními prvky nenabízeli pouze ti poskytovatelé platebních služeb, kteří účet poskytují výhradně s internetovým bankovníctvím.
2. Členské státy zajistí, aby spotřebitelé, kteří legálně pobývají v Unii, měli právo otevřít si a používat platební účet se základními prvky u poskytovatele nebo poskytovatelů platebních služeb určených v souladu s odstavcem 1. Toto právo se uplatní bez ohledu na místo pobytu spotřebitele. Členské státy zajistí, aby výkon tohoto práva nebyl pro spotřebitele příliš obtížný a nadměrně jej nezatěžoval. Před otevřením platebního účtu se základními prvky poskytovatelé platebních služeb ověří, zda spotřebitel má na jejich území platební účet, či nikoli.
3. Poskytovatelé platebních služeb nesmí žádost o přístup k platebnímu účtu se základními prvky odmítnout, s výjimkou těchto případů:
 - a) pokud spotřebitel již má u poskytovatele platebních služeb umístěného na jejich území platební účet, který mu umožňuje využívat platební služby uvedené v čl. 17 odst. 1;
 - b) pokud nejsou splněny podmínky stanovené v kapitole II směrnice 2005/60/ES.
4. Členské státy zajistí, aby v případech uvedených v odstavci 3 poskytovatel platebních služeb spotřebitele o odmítnutí okamžitě písemně a bezplatně informoval, ledaže by takové informování bylo v rozporu s cíli bezpečnosti státu nebo veřejného pořádku.
5. Členské státy zajistí, aby v případech uvedených v odst. 3 písm. b) poskytovatel platebních služeb přijal vhodná opatření podle kapitoly III směrnice 2005/60/ES.
6. Členské státy zajistí, aby přístup k platebnímu účtu se základními prvky nebyl podmínován zakoupením doplňkových služeb.

Článek 16

Vlastnosti platebního účtu se základními prvky

1. Členské státy zajistí, aby platební účet se základními prvky zahrnoval tyto platební služby:
 - a) služby umožňující veškeré operace, které jsou vyžadovány pro otevření, vedení a zrušení platebního účtu;
 - b) služby umožňující vložení hotovosti na platební účet;
 - c) služby umožňující v Unii výběry hotovosti z platebního účtu;
 - d) provádění těchto platebních transakcí v Unii:
 - 1) inkasa;
 - 2) platebních transakcí uskutečňovaných platební kartou, včetně online plateb;
 - 3) úhrad.
2. Členské státy pro všechny služby uvedené v odstavci 1 určí minimální počet operací, které se spotřebiteli poskytnou za případný poplatek uvedený v článku 17. Minimální počet operací musí být přiměřený a v souladu s běžnou obchodní praxí v dotčeném členském státě.
3. Členské státy zajistí, aby spotřebitel mohl platební transakce ze svého platebního účtu se základními prvky spravovat a provádět prostřednictvím internetového bankovníctví poskytovatele platebních služeb, je-li k dispozici.
4. Členské státy zajistí, aby spotřebiteli ve spojení s platebním účtem se základními prvky nebyly nabízeny žádné možnosti přečerpání.

Článek 17

Související poplatky

1. Členské státy zajistí, aby poskytovatelé platebních služeb nabízeli služby uvedené v článku 16 bezplatně nebo za přiměřený poplatek.
2. Členské státy zajistí, aby poplatky účtované spotřebiteli v případě nedodržení závazků spotřebitele stanovených v rámcové smlouvě byly přiměřené.
3. Členské státy zajistí, aby příslušné orgány stanovily, co představuje přiměřený poplatek, podle jednoho nebo několika z následujících kritérií:
 - a) vnitrostátních úrovní příjmů;
 - b) průměrné výše poplatků souvisejících s platebními účty v daném členském státě;
 - c) celkových nákladů souvisejících s poskytnutím platebního účtu se základními prvky;
 - d) vnitrostátních spotřebitelských cen.
4. Evropský orgán pro bankovníctví vypracuje na pomoc příslušným orgánům pokyny podle článku 16 nařízení (EU) č. 1093/2010.

Článek 18

Rámcové smlouvy a ukončení

1. Rámcové smlouvy umožňující přístup k platebnímu účtu se základními prvky se řídí ustanoveními směrnice 2007/64/ES, nestanoví-li odstavce 2 a 3 jinak.
2. Poskytovatel platebních služeb smí rámcovou smlouvu jednostranně ukončit, je-li splněna alespoň jedna z těchto podmínek:
 - a) spotřebitel účet záměrně využil k trestné činnosti;
 - b) na účtu nedošlo k žádným transakcím po více než 12 po sobě následujících měsících;
 - c) spotřebitel vědomě poskytl nepravdivé informace, aby získal právo na přístup k platebnímu účtu se základními prvky v případě, že by ho pravdivé informace ke vzniku tohoto práva neopravňovaly;
 - d) spotřebitel již nemá legální pobyt v Unii nebo si následně otevřel druhý platební účet v členském státě, kde již má platební účet se základními prvky.
3. Členské státy zajistí, aby v případě, že poskytovatel platebních služeb ukončí smlouvu o platebním účtu se základními prvky, písemně a bezplatně informoval spotřebitele o důvodech ukončení, a to nejméně 2 měsíce před dnem, kdy ukončení nabude účinku.

Článek 19

Obecné informace o platebních účtech se základními prvky

1. Členské státy zajistí, aby byla podniknuta opatření ke zvýšení informovanosti veřejnosti o dostupnosti platebních účtů se základními prvky, jejich cenových podmínkách, postupech, které je třeba učinit pro uplatnění práva na přístup k platebním účtům se základními prvky, a metodách, jak získat přístup k alternativnímu řešení sporů.
2. Členské státy zajistí, aby poskytovatelé platebních služeb spotřebitele informovali o konkrétních vlastnostech platebních účtů se základními prvky v nabídce, poplatcích, které s nimi souvisejí, a podmínkách jejich využívání. Členské státy také zajistí informovanost spotřebitele o tom, že zakoupení doplňkových služeb není pro přístup k platebnímu účtu se základními prvky povinné.

KAPITOLA V PŘÍSLUŠNÉ ORGÁNY A ALTERNATIVNÍ ŘEŠENÍ SPORŮ

Článek 20

Příslušné orgány

1. Členské státy určí příslušné orgány pro zajištění a monitorování účinného plnění této směrnice. Tyto příslušné orgány přijmou veškerá nezbytná opatření pro zajištění takového plnění. Orgány musí být nezávislé na poskytovatelích platebních služeb. Jedná se o příslušné orgány ve smyslu čl. 4 odst. 2 nařízení (ES) č. 1093/2010.
2. Orgány uvedené v odstavci 1 musí být vybaveny veškerými pravomocemi nezbytnými pro plnění svých povinností. Pokud je zajištěním a monitorováním efektivního plnění této směrnice pověřeno více orgánů než jeden, členské státy

zajistí, aby tyto orgány úzce spolupracovaly za účelem efektivního plnění svých příslušných povinností.

3. O pověřených příslušných orgánech uvedených v odstavci 1 členské státy uvědomí Komisi do jednoho roku ode dne vstupu této směrnice v platnost. Také Komisi informují o jakémkoli rozdělení povinností těchto orgánů. Neprodleně Komisi uvědomí o každé následné změně v pověření a příslušných pravomocích těchto orgánů.

Článek 21

Alternativní řešení sporů

Členské státy zajistí, aby spotřebitelé měli přístup k účinným a účelným postupům mimosoudního zjednávání nápravy pro řešení sporů týkajících se práv a povinností stanovených touto směrnicí.

KAPITOLA VI SANKCE

Článek 22

Správní opatření a sankce

Členské státy stanoví pravidla ohledně správních opatření a sankcí, která se použijí v případě porušení vnitrostátních právních předpisů přijatých podle této směrnice, a podniknou veškerá nezbytná opatření pro jejich uplatnění. Tato správní opatření a sankce musí být účinné, přiměřené a odrazující.

KAPITOLA VII ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ

Článek 23

Akty v přenesené pravomoci

Komisi je svěřena pravomoc přijímat akty v přenesené pravomoci v souladu s článkem 24, pokud jde o ustanovení čl. 3 odst. 4.

Článek 24

Výkon přenesené pravomoci

1. Pravomoc přijímat akty v přenesené pravomoci je svěřena Komisi za podmínek stanovených v tomto článku.
2. Přenesení pravomoci uvedené v článku 23 je svěřeno Komisi na dobu neurčitou po vstupu této směrnice v platnost.
3. Evropský parlament nebo Rada mohou přenesení pravomoci uvedené v článku 23 kdykoli zrušit. Rozhodnutím o zrušení se ukončuje přenesení pravomocí v něm blíže určených. Rozhodnutí nabývá účinku prvním dnem po zveřejnění v *Úředním věstníku Evropské unie* nebo k pozdějšímu dni, který je v něm upřesněn. Nedotýká se platnosti již platných aktů v přenesené pravomoci.
4. Přijetí aktu v přenesené pravomoci Komise neprodleně oznámí současně Evropskému parlamentu i Radě.

5. Akt v přenesené pravomoci podle článku 23 vstoupí v platnost, pouze pokud proti němu Evropský parlament nebo Rada nevysloví námitky ve lhůtě dvou měsíců ode dne, kdy jim byl tento akt oznámen, nebo pokud Evropský parlament i Rada před uplynutím této lhůty informují Komisi o tom, že námitky nevysloví. Z podnětu Evropského parlamentu nebo Rady se tato lhůta prodlouží o dva měsíce.

Článek 25

Prováděcí akty

1. Pro přijímání prováděcích aktů podle článků 4 a 5 je Komisi nápomocen Evropský bankovní výbor zřízený rozhodnutím Komise 2004/10/ES. Tento výbor je výborem ve smyslu nařízení (EU) č. 182/2011.
2. Odkazuje-li se na tento odstavec, použije se článek 5 nařízení (EU) č. 182/2011.

Článek 26

Hodnocení

Členské státy poskytnou Komisi poprvé do tří let od vstupu této směrnice v platnost a poté každé dva roky informace o těchto záležitostech:

- a) dodržování ustanovení článků 3 až 6 ze strany poskytovatelů platebních služeb;
- b) počet akreditovaných srovnávacích internetových stránek vytvořených podle článku 7;
- c) počet platebních účtů, jejichž změna proběhla, průměrný poplatek účtovaný za změnu účtu, počet případů odmítnutí změny účtu;
- d) počet otevřených platebních účtů se základními prvky, počet případů odmítnutí a jejich důvod a související poplatky.

Článek 27

Ustanovení o přezkumu

1. Komise předloží do pěti let ode dne vstupu této směrnice v platnost zprávu Evropskému parlamentu a Radě o uplatňování této směrnice doprovázenou, pokud to bude vhodné, návrhem.
2. Přezkum posoudí, rovněž na základě informací obdržených od členských států podle článku 26, zda se má pozměnit a aktualizovat seznam služeb, které jsou součástí platebního účtu se základními prvky, s ohledem na vývoj prostředků pro placení a technologií.
3. Přezkum rovněž posoudí, zda mají být prodloužené lhůty stanovené v čl. 10 odst. 9 zachovány po delší dobu a zda jsou třeba dodatečná opatření nad rámec opatření přijatých podle článků 7 a 8 pro srovnávací internetové stránky a souborné nabídky.

Článek 28

Provedení

1. Členské státy přijmou a zveřejní právní a správní předpisy nezbytné pro dosažení souladu s touto směrnicí do [jednoho roku po vstupu této směrnice v platnost]. Neprodleně sdělí Komisi jejich znění.
2. Tyto předpisy se použijí od jednoho roku po vstupu této směrnice v platnost.

3. Tyto předpisy přijaté členskými státy musí obsahovat odkaz na tuto směrnici nebo musí být takový odkaz učiněn při jejich úředním vyhlášení. Způsob odkazu si stanoví členské státy.
4. Členské státy sdělí Komisi znění hlavních ustanovení vnitrostátních právních předpisů, které přijmou v oblasti působnosti této směrnice.

Článek 29

Vstup v platnost

Tato směrnice vstupuje v platnost dvacátým dnem po vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie*.

Článek 30

Určení

Tato směrnice je určena členskými státy v souladu se Smlouvami.

V Bruselu dne

*Za Evropský parlament
předseda*

*Za Radu
předseda*